

THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF

H. Danhof

H. Hoeksema

G. M. Ophoff

B. J. Danhof

G. Van Beek

REFORMED MONTHLY

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE
PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscriptions should be addressed to G. Vos, 707 Thomas St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 524 Eastern Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. I, No. 3

DECEMBER, 1924

Subscription Price \$1.50

MEDITATION

NO ROOM FOR HIM

....Because there was no room for them in the inn. — Luke II:7b.

Evening was falling.

The shadows were growing longer.

Twilight's hush was spreading a still expectancy over the country surrounding Bethlehem. The landscape's rich and manifold colors had not as yet been utterly defaced, but the deep blue of Palestine's heaven, the shining green of the olive and the pale tint of the almond were fast being swallowed up by the dusk and blending in the gray of evening. Even at this late season, for it was winter in the Promised Land, the rich fields, vine-clad hills and terraced gardens around the City of David presented a picturesque view.

Two weary travelers were approaching the ancient city of Israel's most renowned king, a man revealing the vigor of youth in spite of his evident weariness, and a woman scarcely having passed the threshold of womanhood. Judging by their outward appearance, one should not have classed them with the rich of the land. For even though a careful observer might have been reminded of long forgotten royalty and nobility by the features of these two strangers, yet the man made the impression of being a common tradesman and the woman was dressed in the garb of the common Israelitish woman. A long journey lay evidently behind them, for they did not pause to take in the beauty of the evening, and a sigh of satisfaction escaped their breast as, leaving behind them the gardens surrounding the city, they enter the city of their fathers.

In the little town all was astir. For the same command of the mighty Caesar that had brought Joseph and Mary to Bethlehem, caused the city to be overcrowded with visitors that had come to be enrolled. And so it happened that every home was lodging its strangers, that even the inn was filled to capacity, and that no choice was left to the strangers from Nazareth but to turn to one of the caves on Bethlehems outskirts, to seek lodging for the night in a place where passing caravans used to stable their cattle.

Night had fallen when there they prepare to make their abode for the night.

Because there was no room for them in the inn....

There was no room for them....

And one of them was the blessed among women! Thus the angel had greeted her, when he had visited Mary's lowly dwelling in Nazareth, with the wonderful message on his heavenly lips that a virgin should bring forth a Son! Thus also had Elizabeth recognized Mary when the latter visited her cousin: "Blessed art thou among women, and blessed is the fruit of thy womb". And the silent Mary, wont to hide things beneath the quiet surface of her profound heart and given to still pondering, had broken forth in joyous strain: "My soul doth magnify the Lord and my spirit hath rejoiced in God my Saviour. For He hath regarded the low estate of His handmaiden; for, behold, from henceforth all generations shall call me blessed".

Supremely blessed among women was Mary.

Blessed she was, not simply because of the glad expectation of approaching motherhood. Surely, also this blessing was hers in that night of nights when Joseph and she were crowded out of Bethlehem's inn and sought lodging in a place for cattle. Gladness fills the heart of the parent and the sorrows of a laboring mother are soon forgotten for the joy of possessing a child in the world. And in anticipation of this happiness Mary took up her abode in the stable that night. Yet, nothing distinguished her in this regard from any mother in the world. And, besides, the mere joy to bring a child in the world and for the world is far from unmixed. Expectation of mere motherhood did not make Mary the supremely blessed among women.

Greater joy filled the heart of Mary because of the fact, that as mother she might take her place among Israel's women, who in bringing forth their children labored in the blessed hope of the realization of the promise made to the fathers in times of yore. In the midst of sorrow the eye of these covenant-women, believing the promise and looking for an heavenly country with faithful Abraham, looked hopefully far beyond the present and the things of this world, toward the blessed and everlasting reign of David's mighty Son. In this hope shared

Mary. She looked forward to the realization of Israel's hope. But even this, though distinguishing her from so many thousands of women that labored in vain because they were laboring merely for the world, was not the cause of Mary's supreme joy and blessedness.

For even among these covenant-women and believing Israelitish mothers, Mary occupied a place of unique distinction. Had not the angel that is standing before God, mysteriously dropped the message from heaven that she would be mother though still a virgin? And had he not explained upon her anxious query how these things might be, that the power of the Most High would overshadow her and that He who was to be her Son forever would be called the Son of God and sit on David's throne forever? Were they, by heavenly injunction, not to call the name of her Son Jesus, because He would save His people from their sin? Mother of Israel's Saviour Mary was to be, the King of kings was to assume her own flesh and blood! This was her unique privilege from the Lord.

And this glad hope was to be realized that very night!

But there was no place for them, not even in the inn. And because there was no place for them, there was no room for Him to Whom she was to give birth.

And it happens that even at the very moment of His birth, Jesus is crowded out to the very edge of the world. Born in a stable, laid in a manger!

Because there was no room for Him in the inn!

No room for Him!

Strange, yet prophetic incident!

Full of strange and mysterious contrasts is that manger in Bethlehem's stable. Is that babe not Israel's King, yet was ever a king born in circumstances less suggestive of royalty, more beggarly and abjectly poor? Is that babe not Mighty God, infinitely glorious, whom the heavens and the heaven of heavens are not able to comprehend; yet is He not wrapped in swaddling-clothes and held by a manger? Was it not the angel's injunction from God that he must be called Jesus because He was to save His people from their sins? Yet is He not crowded out by the very people He came to save? Israel's King in miserable poverty! God in swaddling-clothes! The Saviour crowded out to the very edge of the world!

Yet, that crowded inn is prophetic of the world's relation to Him that was born in the stable.

There is no room for Him.

No room there is for Him in Israel. No place for Him, the carpenter's son, in his home town, and presently they push him to the edge of the precipice for the purpose of thrusting Him out of the world. No place for Him in the hearts and minds of the worldly-minded bread-seekers of Capernaum and they forsake Him, offended by His speech. No place for Him in Jerusalem that killeth the prophets, among priests and elders, in secret counsel or Sanhedrim. And all this world ultimately crowds together and unite in shouting: "Away with Him, away with Him!"

And they crowd Him to the accursed tree....

Because there was no room for Him in the inn of the world.

But is not the relation toward Him different in the world of to-day?

Superficially considered it would seem so.

For who does not adore the Master in the modern-religious world and swear by His name? Who, on glad X-mas day, does not take his children to that sweet little baby in its manger-cradle, to teach them how a poor boy with all things against him from his very birth may become a truly great man? Who, in the modern world, refuses to follow the good Man of Galilee on His travels thru the country of His people, to take as his example all the good He did for society, to listen to His remarkable reformatory discourses full of love, to watch Him feed the hungry, help the sick, express His sympathy with the poor and needy and invite publicans and sinners into His company? Or what is more, who would refuse to follow to Golgotha to take an object lesson that even as He so we must be ready to lay down our lives for our fellow men. Surely, the world adores Jesus, the Good Man, the Master who revealed to us the Fatherhood of God and the Brotherhood of man, who taught us to beat our swords into ploughshares and our spears into pruninghooks, the Prince of Peace....

The inn-doors of the world are thrown open wide and all the inside crowd are beckoning Him to take His place among them....

But they labor under an illusion. For it is a Jesus of their own imagination, a Phantom-Man, a dream.

For speak now of the Christ of the Scriptures, whose poverty is ours, who humbled Himself even unto death and shed His life-blood because of God's justice and our iniquity. Go now to the door of that world-inn and let Jesus speak of sin and righteousness and judgment, and tell the inside throng that they must be washed in His blood and that Christ is nothing to them, no Example, no Master, no Good Man and no Teacher, if He is not first their Redeemer, who purchased them as His people and must wash the guilty stains from their heart and mind. And the inn-door will be closed, and from within you will again here the murmur of the Galilean bread-seekers: "This speech is hard, who can hear it?"

The world of to-day is as the world of His own day.
There is no room for Him in the inn.

No room!

How proper it should be thus!

For, on the other hand, in the world's inn they serve the world's Prince. He has dominion there. Under his dominion darkness blinds their eyes so that they cannot see the light shining in their midst. Enmity fills the hearts against God and His anointed. And because their works are evil they love darkness rather than light. And He is the Light, mercilessly exposing the dark hypocrisy of the

human heart and opening the whitewashed sepulchre of the Pharisee's soul. Without hesitancy he deprives every man of all his boasted glory and self-righteousness, and brings him naked to Him that judges righteously and whose eyes burn thru to the deepest recesses of the soul. That dark and hostile world, unless changed by His own gracious power, must refuse to let Him in, cannot but crowd Him out.

And on the other hand, no flesh may glory in His presence.

For, surely, this poor babe of Bethlehem, for whom there was no place in the inn is destined to have room in the world. But it is room, not given Him by the world, but created for Him by the very wonder of His own grace. The glory is all His. From the very edge of the world in the humiliating stable, He pushes His way into the world. Over the cross and thru the grave He steadfastly advances till He is received in the highest heavens, angels and principalities and powers being made subject unto Him. Thence, as the Lord of heaven and having become the quickening Spirit He edges His way into the hearts of thousands from all nations and tongues and tribes, exposing sin, breaking sinful pride, making humble publicans of conceited pharisees, cleansing and justifying and dwelling in them even as the Father dwells in Him. And thus, by the irresistible power of His grace He realizes the spiritual temple of God's covenant: "I in them and Thou in Me, that we may be perfect in one."

And presently all things will be united in Him, things in heaven and things on earth, and God shall spread His tabernacle over all....

No room for Him in the inn....

Such was the sad beginning....

But He makes room for Himself. Room in your contrite and broken heart, room in your weary and laboring soul, room in the hearts of all that are given Him by the Father, room in heaven and earth, till the Kingdoms of the world shall be His....

Then there will be room for Him, and for His, and for no other. And all this shall be forevermore, solely attributed to the God and Father of our Lord Jesus Christ....

Solely of grace.

H. H.

My God, my everlasting Hope,
I live upon Thy truth;
Thy hands have held my childhood up,
And strengthened all my youth.
Still has my life new wonders seen,
Repeated every year;
Behold my days that yet remain,
I trust them to Thy care.

BOGAZTKY.

"VOOR VAST EN BONDIG GEHOUDEN WORDEN"

Thuis van zijn tweeden tocht, meent "The Standard Bearer" weer het een en ander te moeten opmerken in verband met de door hem opgedane ervaringen.

Aan het reizen raakt hij al zoo'n beetje gewoon, ofschoon hij nog niet alle moeilijkheden te boven is, en enkele adressen ook wel verkeerd las.

Bij de vrienden, die zeer in aantal toenamen, was de ontvangst hartelijk. Zij zijn uitstekend voldaan over ons blad, betreffende inhoud en vorm beide; en men verstaat zeer wel, dat er voor het tegenwoordige niet meer van de redactie en de publicatie commissie mag worden gevraagd. Dit neemt echter niet weg, dat velen oordeelen, dat het blad noodig tweemaal per maand moest verschijnen, of eigenlijk, indien 't maar kon, elke week, "The Reformed Free Publishing Association" deelt dat gevoelen. Er wordt behoefte gevoeld aan geregelde systematische voorlichting en onderwijzing, en aan bestendig contact. Daarmede hopen we dan ook naar ons vermogen rekening te houden; en we doen hierbij tevens een beroep op de hartelijke medewerking van al onze vrienden.

In het kamp der tegenstanders verneemt men in hoofdzaak slechts een geheimzinnig gemompel. Het schel ge-roep van: "Anabaptist", "Dweper", "Doopersch", "Bekrompenheid", enz., vroeger zoo gansch algemeen, weerklinkt niet meer. De discussies over het "dogma", het "leerstuk", de "theorie" der zoogenaamde gemeene gratie, op de hoeken der straten, op de colleges en in de vergaderplaatsen van onderwijzers en leerlingen, van voorgangers en volgelingen, van afgevaardigden en machthebbenden zijn eveneens verstomd. Ook de pers, speciaal de kerkelijke pers, bewaart over de zaak waar het eigenlijk om gaat volhardend het stilzwijgen. En van een gehoor geven aan de opwekking der Synode om "het leerstuk der Gemeene Gratie" in nadere studie te nemen verneemt men tot nog toe geen taal of teken. Thans hebben mannen van vermaardheid om hunne kennis van het Gereformeerde kerkrecht en de Gereformeerde kerkregeering de zetels ingenomen. Men vergadert veel, meestal achter gesloten deuren, laat niet meer uit dan strikt noodig is, wint advies in bij deskundigen, en vraagt ten slotte, na veel deliberatie en rijp beraad, kerkelijke bekrachtiging van de gevonden oplossing, oordeelvelling en beslissing. Het vraagstuk der gemeene gratie onder ons staat thans in het teken van de kerkelijke discipline, die over personen gaat. Zorgvuldig elke botsing met "de loochenaars van de algemeene genade" vermijdende, zoekt men nu "de verachters van de Synodale uitspraken" te treffen met den banbliksem.

De wijze, waarop zulks wordt bewerkstelligd, is ongeveer als volgt: Uitzonderingen daargelaten, geeft men gewoonlijk eerst te kennen, vooral in persoonlijke ontmoeting, die niet altijd te vermijden is, dat men de heele situatie eenvoudig spijtig vindt. De moeilijkheid, die de broeders H. D. en H. H. verleden zomer ondervonden op de breedste vergadering der Christelijke Gereformeerde kerken te Kalamazoo, Michigan, weer ophalen wil men niet. Men zou gaarne, zeer gaarne zelfs, zien, dat ze door broederlijke bespreking geheel uit den weg werd geruimd.

En men kan met den besten wil ter wereld niet zien, waarom zulks niet zou kunnen. De spreker zelf wil volgaarne van harte medewerken, om de betrokkene broeders voor onze kerken te behouden. Feitelijk kan hij hen niet missen, mannen van talent en verdienste die zij zijn. Eigenlijk bestaat er voor hem maar ééne kleine zeer geringe moeilijkheid: "The Standard Bearer". Och, had men toch dat blad niet uitgegeven! Daarop wringt hem de schoen. Hoe licht toch laat straks de redactie zich uit over de onderhavige geschillen, die haar in conflict brengt met de Synodale uitspraken; en dan staan we weer voor nieuwe moeilijkheden. Ach, ach! Strikt genomen, zegt men, vergreep de redactie van ons blad zich reeds aan de besluiten der Synode. Immers, reeds terstond in het eerste nummer van "The Standard Bearer" wordt gezegd, dat de inhoud van dat blad zich geheel zal aansluiten bij hetgeen gedurende de laatste jaren werd geleerd en geschreven door de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema; alsmede, dat naar het gevoelen der redactie geen Gereformeerde de drie punten, die in betrekking tot de kwestie der Gemeene Gratie door de Synode werden vastgesteld, ongewijzigd, zou kunnen onderteekenen. Daaruit nu, zoo meent men, zelfs geheel afgedacht van het karakter van de zienswijze der broeders, spreekt verzet tegen hetgeen met meerderheid van stemmen door de Synode is goedgevonden. En dat mag toch niet. Dat is in kerkrechtelijken zin ongereformeerd. Zeker, zeer zeker, zulks wordt voetstoots toegegeven, recht op appél behouden de broeders. Niemand betwist het. De broeders kunnen in hooger beroep gaan; hebben ze bezwaren, zij mogen ze indienen bij de volgende Synode. Doch, en dat is 't punt hier, intusschen moeten zij zich beslist wachten ook maar iets te leeren of te schrijven, 't zij openlijk of heimelijk, directelijk of indirectelijk, tegen de bewuste drie punten; omgekeerd, want dat is de positieve zijde van de zaak, men moet de leer daarin vervat, naarstiglijk leeren en getrouwelijk voorstaan. Het Onderteekening-Formulier eischt zulks, beweert men. Dat Formulier is ook van kracht betreffende de punten door de Synode vastgesteld, zoo wordt het voorgesteld, want naar de Synodale uitspraken wordt de inhoud daarvan gevonden in onze Gereformeerde Belijdenisschriften. Daarom is onderteekening plicht. Natuurlijk, mochten wij ons daarin niet kunnen vinden, dan zouden wij de kerken vrijwillig kunnen verlaten. Niemand zou ons zulks euvel duiden. Doch we mogen ons in de kerken niet in ongunstigen zin uitlaten over de Synodale besluiten; wij zouden daardoor de kerken noodzaken de gemeenschap met ons te verbreken. Die kunnen eenvoudig geen revolutie toelaten op hun eigen erf. Wat door de meeste stemmen goedgevonden is, moet "voor vast en bondig gehouden worden". Feitelijk, zoo luidt dan ten slotte ook het betoog, valt de kwestie der gemeene gratie onder ons in haar tegenwoordige phase van ontwikkeling onder artikel 31 van onze Kerkenorde. Zij raakt thans de bondigheid der kerkelijke besluiten met meerderheid van stemmen genomen.

Dit is echter geenszins het geval. Immers, niemand onzer ontkent, dat "voor vast en bondig moet gehouden

worden, wat op kerkelijke vergaderingen door de meeste stemmen is goedgevonden". Precies omgekeerd, juist omdat we ons in onze gewetens er aan gebonden weten, willen wij niet handelen, alsof er voor ons geen Synodale besluiten bestonden; maar wij roepen het luide voor aller oor uit, dat ons handelen mede zijn oorzaak heeft in het bestaan dier besluiten en in hunne bondigheid voor ons. Wilden wij handelen, alsof die besluiten ons niet aangingen, wij zouden er natuurlijk niet tegen ageeren; maar juist omdat die besluiten, als besluiten, ons wel raken, ons zelfs raken in onze gewetens voor God, daarom stellen wij pogingen in het werk, aangezien wij ons in *hetgeen* besloten werd niet kunnen vinden, onmogelijk kunnen vinden, om herroeping of wijziging van die uitspraken te verkrijgen.

En dát mag wel. De Synode heeft niet besloten, en niet kunnen besluiten, dat wij hare besluiten niet mochten toelichten, beoordeelen en becritiseeren. Zij heeft de dwinglandij niet ten top gevoerd. Zij wist zich in hare handelingen wel gebonden aan Gods Woord en de Confessie. Daarom heeft zij dan ook geen gebod uitgevaardigd tegen de publieke of geheime bespreking van hetgeen zij vaststelde. Dat ware immers ook al te dwaas geweest. Is er ooit een gewichtig besluit genomen, door welke Synode ook, dat later niet werd bediscuseerd en beoordeeld, en dikwijls zelfs geheel afgekeurd? Zweeg alles, nadat de Synode van 1920 gesproken had, of begon juist schier alles te roepen? En is er niet door meer dan een geschreven geworden, veel zelfs, ná de Synode van 1922? Laat ons toch nuchteren zijn. Het gaat hier over een Synodaal besluit, niet over het formeel wettige daarvan, en ook niet over de vastheid en bondigheid van dat besluit *als besluit*; maar over *hetgeen* besloten werd, over den *inhoud*. Welnu, het beslotene, niet het besluiten alszoodanig, of de bondigheid van hetgeen door de meeste stemmen wordt goedgevonden, willen we bespreken. Wat de Synode zeide te zijn de leer van Schrift en Belijdenis, gaan we onder de oogen zien en toetsen.

Wij prediken dan ook geheel geen revolutie tegen het wettig gezag der Synode. Evenmin vergrijpen we ons aan een stuk onzer Belijdenis. En de vastheid en bondigheid van wettig genomen besluiten als besluiten handhaven wij met hand en tand. Maar we staan tevens op ons recht, om hetgeen de Synode *als Gereformeerde leer* vaststelde te toetsen aan Schrift en Belijdenis. En dat doen we niet, omdat de Synode ons niet dwong tot onderteekening van de "drie punten" en ons in de fundamentele stukken der leer gezond verklaarde, of omdat we reeds op wettige wijze geprotesteerd hebben en zulks in de toekomst zullen doen, of ook omdat we het gevaar niet zien, dat de dochters wellicht verder zullen gaan, dan moeder gegaan is; dat alles heeft hiermede feitelijk niets uitstaande. Wij gaan het doen, omdat dit ons goed recht is, en omdat wij zulks onze plicht achten voor God en de kerken. Wel zullen we derhalve de aanvallen, die op ons gericht worden, mede op grond van het bovengenoemde, waaraan wel meer ware toe te voegen, afweren; doch de Synodale uitspraken rakende de kwestie der gemeene gra-

tie zullen we alzijdig behandelen, in principiëelen zin, omdat wij de inhoud er van in strijd achten te zijn met de Confessie en de Heilige Schrift.

Nu zou het natuurlijk kunnen gebeuren, dat menschen ons daarom gingen bemoeilijken. Wij achten zulks heel wel mogelijk, zelfs zeer waarschijnlijk. Acht gevende op zekere teekenen, durven we ons niet anders voorstellen. Ook willen we ons door de geschiedenis laten leeren. Feit is, dat belijders van 's Heeren naam door alle eeuwen heen, zonder het zelf te zoeken, zeer dikwijls in conflict zijn gekomen met vorstelijke decreten en uitspraken van Conciliën en Synoden. Natuurlijk schrikt men eerst terdege terug van de gedachte, dat er van zoo iets sprake zou kunnen zijn in eigen kring en met betrekking tot zichzelf. Die gedachte zoekt men, bij wijlen zelfs als zondig, te onderdrukken. Doch die ervaring is ook anderen niet vreemd geweest. En feiten spreken luid en overtuigend. Wij zullen ons derhalve maar niet vreemd houden over eenige verdrukking, van welken aard ook, als of ons iets vreemds overkwame. Dat kon gevaarlijk worden. Bovendien, onze kring is ook niet zoo klein, mits men hem maar zuiver neemt. En de Belijdenis en de H. Schrift zijn universeel. Waar dan nog bijkomt, dat wij zelf ons bijna uitsluitend bewegen in eigen kring. En nu weten wij, dat het lijden het leven raakt. Waar leven is, is lijden; en het lijden is dáár, waar het leven is.

Zaak is echter, dat iemand, om het geweten voor God, zwaarigheid verdraagt, lijdende ten onrechte. Daarom dient thans een ieder zich te vergewissen van de rechte leer; opdat hij in zijne belijdenis der waarheid zuiver moge staan, en waarlijk geestelijk bekwaam moge zijn voor de gemeenschap aan het lijden van Christus. Opdat hem niet ontga de kroon der heerlijkheid.

H. D.

DE EENHEID DER SCHEPPING

De schepping is Godes. Zij is in den meest volstrekten zin des woords Zijn werk, Zijn eigendom, Zijne verlustiging. Het gansche schepselendom is Gods kunstgewrocht, hetwelk Hij bezit voor Zichzelf. Gelijk de werken Zijner genade en herschepping, zoo zijn ook Gods scheppingswerken alle uit Hem, en door Hem, en tot Hem. Hij heeft alle dingen gemaakt, en door Zijnen wil zijn zij, en zijn zij geschapen. Daarom kon Nebukadnezar den Allerhoogste prijzen en den Eeuwiglevende verheerlijken, "omdat zijne heerschappij is eene eeuwige heerschappij, en zijn koninkrijk is van geslacht tot geslacht: en al de inwoners der aarde zijn als niets geacht, en Hij doet naar zijnen wil met het heil des hemels en de inwoners der aarde, en er is niemand, die zijne hand afslaan, of tot Hem zeggen kan: "Wat doet Gij?" En daarom is de Heere waardig te ontvangen de heerlijkheid, en de eer, en de kracht, en de dankzegging, tot in alle eeuwigheid. Want de HEERE heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil. De aarde is des HEEREN, mitsgaders hare volheid, de wereld, en die daarin wonen. De werken Gods zijn Zijne.

Nooit was God zonder zijne schepping. Immers, Gode zijn al zijne werken van eeuwigheid bekend. Niet alleen weerkaatste van eeuwigheid het spiegelvlak van zijn Goddelijk Zelfbewustzijn klaarlijk Zijn eigen evenbeeld, maar Hij aanschouwde daarvan ook de gelijkenis in zijne werken naar buiten, welke Hij bij Zichzelfven voorgenomen had te maken. Hij heeft de gansche schepping in de gelijkenis van zijn eigen beeld voor Zich gezien. Gelijk een componist in zijn idee zijn muziekstuk bezit, al eer hij het heeft samengesteld, en een kunstenaar in zijne eigene voorstelling bewondert het portret, hetwelk hij nog moet schilderen, en een beeldhouwr in zijn eigen denkbeeld de gelijkenis aanschouwt van zijn beeld, alvorens hij de beeltenis daarvan in marmer heeft uitgehouwen; zóó, doch in verhevener zin en op uitnemender wijze, bezat God, vóórdát Hij nog een aanvang gemaakt had met de stofjes der wereld, zijne schepping in zijnen raad en eeuwig voornemen. In den raad zijns welbehagens heeft Hij van eeuwigheid zijn werk samengevat, geobjectiveerd, voor Zich gesteld en voor Zich gezien, en Hij heeft Zich verlustigd in Zijne wereld en hare geschiedenis, in beider volledige uitwerking en ontkenning. Uit het denkbeeld van het kunstgewrocht van Gods schepping was niets uitgelaten van al wat in den tijd zou zijn en geschieden. De totaliteit van de werken zijner handen stond in Gods conceptie en voorstelling der dingen voor Zijn aangezicht. En die wereld van Gods eigen idee, gedachte, voorstelling, uitdrukking en oogmerk behaagde Hem; van eeuwigheid heeft Hij Zich met haar vermaakt. Hij heeft haar gewild.

De schepping is vrucht van Gods willen. Betreffende haar is er bij God geen noodzaak, behoefte of noodwendigheid. Hij heeft het leven in Zichzelfven. De Zichzelfvullende is de Zelfgenoegzame, de Vollevende is de absoluut Volzalige. Hem stelt niemand paal of perk; Hij kent gebrek noch overvloed; bij Hem is niet te veel, noch te weinig. God wordt niet, ontwikkelt Zich niet, komt niet tot eigene volkomenheid of tot Zelfbewustzijn; maar is, wat Hij is, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Daarom is er bij Hem geene verandering, noch schaduw van omkeering. De Drieëenige Verbonds-God bezit in de Goddelijke volheid van zijn eigen wezen, leven, bewustzijn, willen en werken de volstreckte volmaaktheid van alle deugd en heerlijkheid en zaligheid. Dus is Hij. En dus kent, geniet en wil Hij Zichzelfven. En aldus wil Hij Zichzelfven uitstralen in het deugdenbeeld zijner werken, en wil Hij, dat de wereld Zijner schepselen de gelijkenis daarvan weerkaatse. In dien wille Gods heeft de schepping haar bestaan, en hare gedachte, hoedanigheid en bestemming. Daarin heeft de schepping hare eenheid.

God wil haar om zijns zelfs wil. De wereld moet God dienen. Heel de schepping, in haar bestaan en samenstelling, met al de bijzonderheden van de onderscheidene tijden, plaatsen, personen, omstandigheden, oorzaken en gevolgen, ook in verband met zonde en genade, met heel de geschiedenis en het verloop der dingen, vindt hare verklaring in de Zelfverheerlijking Gods. Gods Zelfopenbaring bedoelt Gods Zelfverheerlijking. God openbaart

Zichzelf in en aan en door zijne schepping, en doet Zichzelf van haar kennen, en Hij neemt zijn schepsel, inzonderheid den mensch in zijne verbondsgemeenschap op; maar, opdat deze Hem van ganscher harte liefhebbe en op het hoogst verheerlijke. God wil de gansche schepping voor Zichzelf, met inbegrip van 's menschen vrijen wil. Ook de vrije wil des menschen is Gods schepsel. Gods wil is zijn wortelgrond; Gods wil bepaalt zijne hoedanigheden; Gods wil is zijne levenswet; en Gods wil over hem bestaat in eeuwigheid. En het is juist in dien vrijen wil des menschen, dat God in en met en door zijne schepping Zichzelf zoekt. In den wil des menschen bezit de schepping in hare organische eenheid haar geestelijk-zedelijk middenpunt. Door de vrije keuze van 's menschen hart moet zij Gode leven en gewijd zijn, moet zij Hem gelijkvormig zijn in de liefde. In die hoogste eenheid van haar naleven van Gods liefdeleven wil God haar. In de natrilling van Zijn volmaakt Goddelijk liefdeleven in het spontaan vrije liefdeleven van het creatuur vindt God de eere zijns naams. Daarin toch is de schepping één, daarin is zij één met den Schepper, en daarin is God één in zijne schepping. Dus bestaat zij om Gods wil. En aldus wil God haar.

Reeds terstond het eerste Schriftwoord doet ons Gods schepping uit dat oogpunt kennen. *In den beginne schiep God den hemel en de aarde.* Naar dat woord was God er vóór de schepping. In die woorden openbaart God Zichzelf. Hij, de Schepper van het heelal, is de God van alle creatuur. Hij is de eenige, eeuwige, waarachtige, levende God, de Oorzaak aller dingen, de Fontein des levens, de Almachtige, de Schepper, Formeerder, Bouwheer, Kunstenaar van den ganschen kosmos, en aller schepselen Heer. Hij zegt ons ook, dat Hij schiep. Wel verklaart Hij ons zijn scheppen alszoodanig niet; maar Hij geeft ons te kennen, dat alle schepselen daarin hun oorsprong hebben. Zij hebben den wortel van hun bestaan niet in zichzelf. Zij zijn niet van eeuwigheid. Vóór den beginne waren zij er niet. Doch toen was God er wel. En toen was God er met zijn eeuwig voornemen, en heeft een aanvang gemaakt met de uitvoering van zijn eeuwigen raad. Door zijn wil heeft Hij aan de wereld zijner voorstelling, die Hij van eeuwigheid bij Zichzelf had, ook naar buiten een eigen bestaan gegeven, met een eigen wezen, natuur en werking. Die schepping is zijn werk. Zij vertoont het merk des Scheppers. Zij openbaart God in zijne eeuwige kracht en Goddelijkheid. Die schepping is Gods dienstmaagd, die zijn naam moet noemen, en Hem moet danken. De schepping is Gods eigendom.

God schiep haar. Zij is Gods maaksel. Het scheppend werk Gods verklaart haar, en daarin ligt ook hare mystérie. Want scheppen is Gods werk. Er is geen Schepper, behalve God. Daarom openbaart de schepping God, zij doet ons Hem kennen in zijn willen en werken. Doch zij verklaart ons Hem niet, zij doet ons Hem niet doorgronden. God is meerder dan het schepsel. Hij staat boven zijn eigen werk. Hij openbaart Zichzelf in en door en in betrekking tot het geschapene. Het is zijn

werk. Dus vindt het zijne verklaring in Hem. Het schepsel, inzonderheid de mensch, verstaat zichzelf niet, het kan niet volkomenlijk doordringen tot den diepsten grond van zijn bestaan. Het creatuur is zichzelf eene verborgenheid. Juist omdat het schepsel is. Het kan zich alleen leeren kennen uit de openbaring Gods. Daarom heeft God niet slechts alle dingen geschapen, maar Hij heeft daarvan ook kond gedaan. Hij heeft ons ook gezegd, dat Hij schiep. Aan die openbaring liggen wij gebonden voor onze kennis van Hem, van ons zelf en van alle dingen. Door het geloof in Gods Woord kunnen we ons naar de wet des levens heenbewegen naar den Schepper aller dingen en onze ruste vinden in Hem, die ons gemaakt heeft. Naar dat Woord toch heeft God alle dingen geschapen tot Zichzelf. De wereld der schepselen heeft hare bestemming in den Schepper. God heeft haar aan Zichzelf vastgelegd, opdat Hij in allen alles zij. God wil, dat de gansche schepping in Hem één zij, en Hij Zelf wil in zijne schepping één zijn.

Daarom zegt de Schrift allereerst, hoe God den hemel en de aarde als een eenheid schiep, en haar door zijn Woord en Geest, in rijke verscheidenheid en veelsoortigheid van schepselen, doch in organischen samenhang en in geestelijk verband, scheppend voltooid. Van den aanvang van Gods scheppen af stelt terstond het eerste Schriftwoord de eenheid van hemel en aarde vast, en daarmee de eenheid van heel het scheppingswerk Gods. Immers, door ééne almachtige daad Zijns willens schiep God in den beginne den hemel en de aarde. Door die ééne scheppende daad van Gods willen ontving het gansch heelal zijn bestaan en werd het tevens in zijne eenheid vastgelegd aan den Schepper. Wel zijn in die eerste eenheid der schepping de hemel en de aarde reeds onderscheiden; maar toch openbaart het scheppen van den hemel en de aarde ons Gods schepping in hare eenheid, als het ééne scheppingswerk Gods. Met *hemel en aarde* wordt het geheel en de eenheid der schepping aangeduid. Gods Woord kent maar ééne schepping Gods. En naar de taal der Schrift vormen hemel en aarde samen die ééne schepping. Wel zijn zij van elkander onderscheiden, maar zij zijn evenwel door een nauwen band onafscheidelijk aan elkander verbonden, van af het allereerste begin, door heel de geschiedenis heen, in betrekking tot alle gebeuren, zelfs tot in eeuwigheid, en nooit en nergens zijn zij gescheiden. Eigenlijk ligt in beider relatie het middenpunt der schepping. Immers, aangaande den hemel, de hemel is des HEEREN; maar de aarde heeft Hij der menschenkinderen gegeven. Evenwel, deze twee, God en de mensch, leven niet ieder voor zichzelf een afzonderlijk leven. Zij zijn bondgenooten. De band des verbonds bindt hen samen. In die verbondsrelatie ligt het geestelijk-zedelijk middelpunt van het gansche Heelal.

Wat dan ook het centrum der stoffelijke dingen zij, en waar dan ook mag liggen het middelpunt van de wereld der geestelijke schepselen, de band, die alles samensnoert, die hemel en aarde vereenigt, en de schepping met den Schepper één doet zijn, is de band van Gods verbond. Op het hoogverheven en heilig middelvlak des verbonds ontmoeten Schepper en schepsel, God en de mensch el-

kander. Door dat verbond zijn zij één, verbondsmatig één; door Zijn verbond is God één met zijne schepping, is Hij één in zijne schepping. De verbondsgedachte is de uitdrukking der schepping, in hare eenheid en onderscheidenheid, en in haren band aan God.

Tot die hoogste eenheid des verbonds heeft God zijne schepping van hemel en aarde uit hare aanvankelijke eenheid en verscheidenheid scheppend opgevoerd. God schiep zijne schepping niet slechts als eene eenheid, maar Hij schiep haar vervolgens ook uit een eenheid tot eenheid. Uit de eerste eenheid en de eerste verscheidenheid in die eenheid, waarvan bij den aanvang sprake is, laat God in zijn zesdaagsche scheppingswerk het organisch geheel van zijn kunstgewrocht opkomen, in rijke harmonie van gelijkheid en onderscheidenheid en veelvoudigheid. Uit de ééne schepping doet God scheppend, door zijn Woord en Geest, opkomen gansche groepen van schepselen, elk met een eigen zijn, wezen, leven, werking en ontwikkeling, met een eigen aard en orde van bestaan, in en met elkander een eigen geheel, een rijk, eene wereld vormende, een eigen harmonische eenheid; doch die allen samen, organisch verbonden, als takken uit éénen stam, schikken zich onder één hoofd, uitdrukking gevende aan éénzelfde Godsgedachte en zich gemeenschappelijk richtende op den Oorsprong aller dingen. Uit de eerste eenheid komt God door de veelheid der onderscheidene afzonderlijke schepselen tot de eenheid zijner voltooide schepping. Hij schept door de raad zijns willens, door te spreken, te roepen, te noemen, te verordineeren, vast te stellen en te gebieden. Hij stelt het lagere dienstbaar aan het hooger staande, en sluit de gansche schepping af en legt haar aan Zichzelf vast in den mensch, haar kroon en heer.

In den mensch klimt de schepping tot den Schepper op. De mensch is schepsel, en behoort alszoodanig bij de schepping. Zijn lichaam is geformeerd uit het stof der aarde. Naar het lichaam is hij daardoor verwant aan alle aardse schepselen. Hij kan die schepselen verstaan, genieten, regeeren, opvoeren tot den Schepper. En hij is verwant aan alle levende ziel, want hij zelf is eene levende ziel. Daarom is ook het leven van het dier hem niet geheel vreemd. Gelijk ook het leven der engelen voor hem niet geheel verborgen is; dewijl hij ook zelf geest is. Doch het eigendommelijke van den mensch schuilt daar in, dat hij van Gods geslacht is. Hij is in zeer speciefken zin des woords beeld Gods. God zelf heeft in zijne neusgaten geblazen den adem des levens, waardoor hij als levende ziel handelend kon optreden in zijne bijzondere relatie tot God. God, die gezegd had, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, heeft ook in het bewustzijn van den mensch het licht doen opgaan over de schepping in hare relatie tot den Schepper. Daardoor kent de mensch den Schepper en de schepping, en is hij zich bewust van zijne eigene positie. De schepping verbeidt zijne voorlichting, leiding, voorbidding, regeering; zij wil zich aan hem onderwerpen, zij zoekt door hem opklimming tot den Allerhoogste. En God eischt van hem de toewijding en de verheerlijking en de dankzegging van alle creatuur in

de offerande zijns harten, in de liefde zijner ziel. De mensch is profeet, priester en koning, heer der schepselen, knecht des Heeren, vriend en bondgenoot Gods.

De gansche aardse schepping is in dien mensch voltooid. Als God den mensch geplaatst heeft in den hof van Eden, en hem de schepping heeft doen verstaan, hem ook eene vrouw gegeven heeft als eene hulpe tegenover hem, en hem opgedragen heeft den hof des HEEREN te bouwen, en dien te bewaren, en ook tot hem gesproken heeft van goed en kwaad; dan rust God van zijn voortbrengend scheppend werk, en aanschouwt met welgevalen, dat alles, wat Hij gemaakt heeft, zeer goed is. En dan ligt de gansche voltooide eerste schepping in hare eenheid in 's menschen harte gebonden aan den Schepper. Dan zijn daarmede volbracht de hemel en de aarde, en al hun heir; en wacht vervolgens alles op zijne volmaking. Dan vangt de geschiedenis aan, het wereldgebeuren grijpt plaats, de schepping strekt zich uit naar hare eeuwige toekomst. Wat God scheppend volbracht had, wordt van dat oogenblik aan in den weg van zonde en genade, strijd en lijden, dood en ondergang, opstanding en herschepping volmaakt tot in den nieuwen hemel en de nieuwe aarde, welke God wederbarend maken zal.

Van die schepping der verheerlijking is deze tegenwoordige wereld in haar aardse bestaan beeld. De schepping van Gods raad, van Gods conceptie, voorstelling en eeuwig welbehagen, omvat beide: de tegenwoordige en de toekomstige wereld, in onderling verband. Naar Gods eeuwig voornemen dient de tijdelijke aardse bestaansvorm der schepping hare eigene toekomstige eeuwige bedeeeling van geestelijke hemelsche heerlijkheid. Daarin schuilt de eenheid van Gods schepping met betrekking tot de bedeeelingen. Wezenlijk blijft zij gelijk, maar zij verandert van gedaante. Daarom wil Paulus niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig. Daarom kon ook de psalmist zijnen mond opendoen met spreuken, en overvloediglijk verborgenheden uitstorten van oudsher; en kon Christus spreken door gelijkenissen, en voortbrengen dingen die verborgen waren van de grondlegging der wereld. Want Hij Zelf lag in die zienlijke schepping afgebeeld. Immers, alle dingen zijn gemaakt door het Woord, dat in den beginne was, en bij God was; en Hij draagt alle dingen door het woord zijner kracht. En ook is Hij de eerstgeborene aller creature; alle dingen bestaan te zamen door Hem: zij zijn door en tot Hem geschapen. Zoo komt het, dat de schepselen, zooals: de zon en het licht, de morgenster en de dageraad, de sabbathdag, de nieuwe maan en het jubeljaar, de boom des levens en de Godsrivier, de leeuw en het lam, de goede herder en de deur van den stal der schapen, het brood en het manna, de wijnstok en de olijfboom, de regenboog en de wolk en de rotssteen, alsmede: de mensch, de man, de zoon, de heer, de dienstknecht, de profeet en priester en koning, de zaaier, de koopman, de visscher, enz., ons Hem vertoonen, zij het dan ook in 't licht der H. Schrift, niet slechts als scheppingsmiddelaar, maar tevens als Middelaar

van verzoening en vereeniging. Hij is de Vriend, die met zijne ziel borg geworden is.

In Hem ligt de ééne schepping Gods dan ook van eeuwigheid gewaarborgd. In Hem ligt de schepping van eeuwigheid tot eeuwigheid vast aan God. In Hem is de schepping met God vereenigd, en is God in haar één. Als de verbondsband in Adams harte door de zonde verbroken wordt, dan blijft die toch binden in den tweeden mensch, den Heere uit den hemel. Als in Adams hart de liefde omslaat in haat, dan betuigt Christus: "Ik draag uw heilige wet, Die Gij den stervling zet, In 't binnenst ingewand". Dan is Hij volvaardig, om Gods wil te doen. Als er geen slachtoffer en spijsoffer en brandoffer en zondoffer meer gevonden wordt, en niemand zijnen broeder immermeer kan verlossen, omdat de verlossing der ziel te kostelijk is, en niemand Gode zijn rantsoen vermag te geven; dan is Christus nochtans Gode welbehagelijk, om den arbeid zijner ziel, en dan gaat ook door zijne hand het welbehagen des HEEREN gelukkiglijk voort. Met vervulling van alle wet en schaduw en symboliek beurt Christus Gods Schepping op uit haren val tot in de voor haar bestemde eeuwige heerlijkheid.

Zeker, er is een laten liggen, een volharden in het kwaad, eene verharding, eene verwerping, en een uitwerpen in de buitenste duisternis, waar weening zal zijn en knersing der tanden, zelfs van kinderen des koninkrijks; maar het van God in Christus verkorene wordt in Hem getrokken met koorden van goedertierenheid, en aan den Schepper verbonden met onverbrekelijke banden van vriendschap en liefde. Er zal dus zijn het eeuwige licht, en de duisternis. In den Middelaar Gods en der menschen werkt de band des verbonds. In Hem wordt in de volheid der tijden wederom alles onder één hoofd bijeenvergaderd, beide dat in den hemel is en dat op de aarde is. Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zoude; en dat Hij door hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, door hem zeg ik alle dingen verzoenen zoude tot Zichzelven, hetzij de dingen die op aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn. Daarmede zullen de hemelen die nu zijn, en de aarde, vergaan; en zullen wij ontvangen, naar de belofte van Christus, nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont. En die verlost, vernieuwde, wedergeborene schepping zal deelen in die heerlijkheid en majesteit, waarvan de discipelen aanschouwers geweest zijn, toen zij met Christus op den heiligen berg waren. En die eeuwige schepping zal in hare hemelsche eenheid waarlijk actief één zijn met den Schepper door de werking van den band des verbonds in Christus, één in de liefde Gods: de liefde, die in Christus uitgaat tot het creatuur en in Hem in de wederliefde van het schepsel wederkeert tot den God des verbonds.

H. D.

Kwam na lijden geen verblijden,
Dan was lijden zielsverdriet;
Maar na lijden komt verblijden,
Daarom acht ik 't lijden niet.

GOD AND SIN

...."for in the day that thou eatest thereof, thou shalt surely die. — Gen. II:17.

The first Adam fell. Even as Satan was deceived by himself and probably stumbled over his own beauty and the glory of the place assigned to him by his God into the darkness of his Satanic pride, so the first man in Paradise yielded to the temptation of the father of the lie and of liars and fell into sin and death. Thru the fall of the first man, the father of us all, and his spiritual alliance with the Devil the latter has his spiritual seed among men, and becomes the father of a generation of liars. Thus it is, indeed, possible to speak of a fatherhood of the devil in the world, according to the Word of God: "Ye are of your father, the Devil." This fatherhood of the Devil stands in antithetical relation toward the fatherhood of God, even as the Brotherhood of Liars stands antithetically over against the Brotherhood of the children of Light. And thus we obtain quite a different conception of relationships in the world from the modern dream of glorious general brotherhood of men based upon an equally general fatherhood of God. For, surely, from a purely physical point of view, apart from the history of sin and grace, the whole human race is organically one in Adam. But spiritually there exist in that one human race two brotherhoods, determined on the one hand by the Fatherhood of Him Who is a Light and in Whom there is no darkness, and on the other by the fatherhood of him who speaks of himself only when he speaks the lie.

But we are anticipating.

How this twofold brotherhood is realized historically and develops itself organically is a matter for future discussion. The question that presents itself at present and that requires a definite answer before we will be able to view all subsequent development and history in their proper light is: what is God's relation to the historic entrance of sin into the world? Three questions, relevant to this inquiry, present themselves for our discussion. First: what is the relation of God's determinate counsel to the fall of the first Adam? Secondly: what was the relation of God's coöperative providence to the fall of man? And thirdly: how did God maintain Himself and His covenant after sin entered the world of man?

In answer to these questions and to eliminate from the outset all possible misunderstanding, it is probably safest to take our starting point in the important truth, that God is a light and that there is no darkness in Him. This statement from the Word of God does not signify simply, as is sometimes alleged, that God is wholly self-conscious and knows the unfathomable depths of His divine Being perfectly. We do not deny that this is true, neither that it is implied in the statement that there is no darkness in God. But it does not exhaust the meaning of this figurative statement. Light, as a figure in Scripture, certainly has ethical significance and, applied to God, refers to His immaculate moral perfection. Even as the figure "darkness" represents all that is evil, unholy, impure, wicked,

so light refers to that which is ethically perfect. God is essentially goodness and there is no evil in Him. He is righteousness and there is no unrighteousness in Him. He is holiness and there is no unholiness in Him. He is purity and there is no defilement in Him. He is essentially perfection and there is no imperfection in Him. And in Himself, as the perfectly Self-sufficient He lives the full and eternal divine life of perfect goodness and purest light. And from this it also follows evidently, that God is not the source or the Author of sin. On the contrary, he hates sin and the workers of iniquity. To impute evil to Him is a hideous monstrosity. No more than darkness issues forth from the sun, no more can sin proceed from Him who is a Light and in Whom there is no darkness. Intentionally we wish to emphasize this truth. Others have sometimes very improperly drawn their own conclusions from our conception of the relation between God and sin, and attributing their own wrong conclusions to us, have made us assert that God is the author of sin. We will in no wise be responsible for the logic and conclusions of others. Besides, it must not be forgotten that the indictment of making God the Author of sin was always lodged against the strictly Reformed view of the counsel of God with relation to iniquity. There is nothing new in the accusation. Let it, therefore, be stated once for all, that to impute iniquity to the Holy One is directly opposed to our view of the matter. The very suggestion as if evil might be found in God is sufficient to fill our soul with horror. God is a light and there is no darkness in Him. His soul loaths iniquity and the wicked and He loves righteousness and the righteous.

On the other hand we equally abhor any presentation of the relation between God and sin that is an encroachment upon the fundamental truth that God is God, that He is God alone, that there is no God besides Him and that, therefore, He continually fulfills all His counsel. God is God alone. "For who is God save the Lord and who is a Rock save our God?" Ps. 18:31. Any dualistic conception is an infringement of God's unique divinity and absolute sovereignty. To postulate that God surely is mightier than all the opposing powers of evil and that, therefore, He will have the ultimate victory over all that rises against Him; but nevertheless to maintain that these powers of evil are to a certain extent operating independently from His will and counsel is to assert a dualism, foreign to the revelation God gave of Himself in Holy Writ. Such a conception does not do justice to the truth that God is God alone. He may then be relatively supreme in counsel and might, but there are nevertheless powers and principalities independent of Him though inferior to Him. And these inferior but independent powers may at least temporarily oppose Him with a certain measure of success. He may then gain the victory in the end, but this victory is not attained till these opposing forces of darkness have repeatedly frustrated His counsel and made havoc of the works of His hands. How truly horrible any such presentation becomes to our minds when applied to the actual course of history! Sin, then, becomes a

dreadful accident, the first significant victory of the devil over God. And history becomes the scene of a frightful battle, in which God ultimately gains the victory, but not until in the course of thousands of years, the Creator sustained horrific losses and saw His originally beautiful handiwork marred and devastated for century upon century. He, then, restores order in the chaos wrought by sin, but at the terrible price of the hellish suffering of His only begotten Son. And even when finally order and peace are restored thousands and millions of God's most noble creatures have been lost and suffer as the everlasting victims of this terrible accident in hell! If sin is an accident all is a terrible mistake! As truly horrifying as is the presentation that God could in any wise be the worker of iniquity, so alarmingly hideous is the separation of the fact of sin from the sovereign counsel of God. And, therefore, with relation to the subject under discussion, we postulate in the second place, that God is God and that there is no God besides Him, and that for this very reason His counsel always stood, always stands and shall stand forever. He always did and still performs all His good pleasure. Not merely that our God shall have the victory in the end and that then His counsel shall prove supreme, but that He is continually victorious and that all the opposing forces are but means to His purpose, such is the implication of the truth we now state with equal emphasis as the first: God is God alone!

We conclude, therefore, that according to any proper and adequate conception of God, sin has a place in the sovereign counsel of God. No, God is not the Author of sin, but surely, sin and the agents that work iniquity, and the means whereby they work it, these are all fore-ordained in God's eternal purpose. We do not now have to discuss the place of sin in the eternal counsel of the Most High. These are hardly times to elicit a discussion on the question of supra- or infra-lapsarianism. Nor does it make a great deal of difference for our purpose. It matters not which side you prefer to take in the controversy above referred to, the all-important fact remains, that you must admit that sin and its agents and instruments are there and operate according to God's counsel. From their own point of view these agents of iniquity may operate against the Most High and aim to oppose His counsel; from God's point of view, they simply serve His good and wise purpose. And, therefore, the fall of Adam was no accident, neither did it in any way interfere with the execution of God's plan with the world, but Adam fell according to the determinate counsel of God. God's purpose was not ended with the first Adam, and His counsel was not accomplished in earthly paradise, but He had purposed to lead all things in heaven and on earth to a higher and heavenly glory, uniting them all in Christ Jesus. And unto this also sin serves as a means to an end. We know that by many this is called a hard doctrine, even as our Canons were called "the horrible decrees". But in the first place, let it be remarked that this judgment of the sinful mind need not surprise us greatly. It is exactly the inherent characteristic of sin,

that it will not confess that God is God. The devil's promise in paradise that through disobedience man would become like God struck root very deeply in our nature. It is, therefore, more pleasing to the sinful heart to let all things turn on the hinge of Man's free will, even though this must be done at the expense of God's unique divinity. It is hard for men to take to heart the question of the apostle Paul: "Who art thou o man, that answerest against God?" It is contrary to sinful nature to leave God on the throne without even desiring a share in His sovereign reign. In the second place we deny that a conception which leaves sin and the devil from moment to moment serve God's purpose is harder than the presentation that subjects them to man's free will. On the contrary, the very suggestion that the power of evil and darkness and death might actually be left to such a changeable thing as the choice of mortal creature, is sufficient to make us shudder. Rightly conceived it is not a hard but a glorious truth, that all things, sin and the devil and all the wicked included, never accomplish their own purpose but always serve the counsel of Him Who is good and wise beyond conception and in Christ our Father. And, lastly, lest it be objected that we are after all dealing with matters that are secret, let us remind ourselves, that this perfect sovereignty of God even over sin and its agents is the current thought of Holy Writ. Christ does not appear as an afterthought in Scripture, but as the great end, to the realization of whose kingdom all other things serve as means to an end. Eph. 1:9, 10. The wicked deliverance and crucifixion of the Lord was not an accident, a temporary victory of the devil, but according to the determinate counsel and foreknowledge of God, Acts 2:23. Pharaoh with all his power and wicked raving against the people of God does not appear and reign as king in Egypt at that time accidentally, but was raised up by God for that very purpose according to the Scriptures, Rom. 9:17. And the vessels of wrath are fitted unto destruction because God willed to make known His wrath and to show His great power. And, therefore, our answer to the first question is, that God's counsel stands when Adam falls.

Nor is this the last word that must be said on the subject. For God not only decrees, but He also executes that purpose. God's decrees have been defined as the eternal purpose according to which He works all things in time. If this is correct as it undoubtedly is, we are confronted with still another question. For then it is evident, that He had not only ordained a place for the fall of Adam in His eternal counsel, but that He must have coöperated in Adam by His providence unto the execution of His decree in Adam's fall. Also this must be maintained. The manner of this divine coöperation may present to our finite understanding still more difficulties than the problem of God's all-determining counsel with regard to sin, the fact as such may never be denied. Neither is it entirely an unfruitful thing to confront the problem involved. For it brings us face to face with the equally important question of Adam's free will. Adam,

so we are taught, and correctly so, was endowed with a free will. But we must never forget that this must be understood in a creaturely way. Adam was creature. This surely implies that in all things he was dependant upon his God. Independancy is classed among the incommunicable attributes of God, if we distinguish God's perfections in this way. God alone is independant, the creature is in no respect. In body and soul, in thinking and willing he is from moment to moment dependant upon God. Hence, when we speak of Adam's free will we may never understand this in a manner that presents Adam's will as sovereignly independant over against, or next to the will of God. God's will is uncaused, Adam's will is caused. In and thru and behind the will of man operates the will of God, in such a manner that His counsel shall stand, and that also thru man's will God performs all His good pleasures. This does not infringe the responsibility of man, still less his consciousness of responsibility. Man's responsibility does not require a will that is as sovereignly free as the will of his Creator. It merely requires that he remains a free agent, the conscious and willing subject of his own actions. God's coöperation never encroaches upon this dependant freedom, which causes man to be a responsible agent in his own actions. A slave may probably be compelled by his master, and therefore, by a power foreign to his own will and choice to commit a crime. The master in that case is at least as responsible for the crime as the slave. But never may God's coöperation be presented in that light. He does not become the Author of sin, neither does He share the responsibility of his guilt. And yet the will of Adam did not work independantly from God's coöperation. But this sovereign will of God so coöperated with the will of Adam that the latter of his own free choice executed the counsel of God with regard to the fall. Thus much must be maintained. It may not be possible for us to make evident to our understanding the manner of this coöperation, the fact of it remains. Adam's free will was dependant because it was a creaturely will. God executes His own counsel also thru Adam's will and choice.

The last matter to which our attention must be called with relation to Adam's fall is that God immediately maintains Himself and His covenant after the fall is become an accomplished fact. He does so in a threefold way. First of all He inflicts the punishment that was threatened: "in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die". It is well-known how some, following Dr. A. Kuyper Sr., prefer to interpret this threat and its execution. It is explained that the words: "in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die" must be understood as a sort of prophetic announcement on the part of God, a warning of the dire results that would follow from the eating of the forbidden fruit. God knew that death would follow from eating. To eat from that tree would be similar to taking poison. And God warns against this. But, so the interpretation runs, this result was not realized, at least not on that very day. For then

and there Adam did not die. On the contrary, he lived to be well-nigh a thousand years old. And if it is asked how it must be explained that God's warning announcement was not fulfilled, the answer is to be sought in the immediate operation of God's common grace. The latter acted as an antidote against the poison of sin and death. Man vomited the poison out again. And thus death on that very day was prevented. We do not hesitate to say that we cannot agree with this exegese. For, first, it must be remarked, that the words: "in the day that thou eatest thereof thou shalt surely die" cannot mean anything else than an announcement of punishment upon the act of sin. Eating from the tree itself did not subject man under the power of death. Apart from a punitive act of God, death could never proceed from the tree. It was God who was to inflict the punishment of death upon man. And, hence, the sentence from Gen. 2:17 must mean: "in the day that thou eatest thereof, I will inflict the punishment of death upon thee". But in the second place, it is neither the conception of Scripture nor of our confessions, that Adam did not die on that very day. The interpretation proceeds from the wrong conception that separation of soul and body is the essential form of death. And this is not the case. Our confessions have it:

"We reject the errors of those:

"Who teach: that the unregenerate man is not really nor utterly dead in sin". Canons III, IV:IV. And the Scriptures testify: "And you hath he quickened who were dead in trespasses and sins. Wherein in times past ye walked, according to the course of this world, according to the prince of the power of the air, the spirit that now worketh in the children of disobedience". It is the current teaching of Holy Writ, that man is born dead in trespasses and sins, and that he passes from death to death, till he is lost in eternal and outer darkness, unless he is regenerated by the Holy Spirit. Adam died, not approximately a thousand years after the fall, but on the spot, in that day, according to the Word of God. This death consisted in "blindness of mind, horrible darkness, vanity and perverseness of judgment, wickedness, rebellion, obduracy of heart and will, impurity of affections". It also consisted in this that his body was made subject to vanity and death and suffering in separation from the tree of life. God maintained Himself over against the enemy, by revealing His antithetical relation to sin and inflicting the punishment of death upon the sinner. For He is a Light and there is no darkness in Him.

In the second place, God maintained Himself by sending the chilling breath of His curse upon all creation, subjecting all the creature to the yoke of bondage. It is because of the manifestation of this curse of God in the universe, that mere human philosophy is not able to understand the present arrangement and operation of things in the world. "One would imagine" thus one of the representatives of scepticism expresses itself, "that this world had not received the last hand of the Maker,

so little finished is every part, and so course are the strokes with which it is executed". *) And a similarly minded philosopher, contemplating the same phenomena of suffering and disturbance in the universe, boldly states that even human wisdom could improve upon the world, and that, therefore, divine wisdom surely does not become manifest in it. Disturbance and disarrangement, suffering and agony, and idle laboring and vanity,—these are manifest in the world, but not as it was originally created but because of the curse of its Maker. Things do not seem evenly balanced, nature in vain looks for its equilibrium. Now the gentle zephyr swells and rises up to a wild tempest, now it quiets down to a breathless stillness, suffocating man and beast. Now, the thirsty creation is left to pant in vain for the beneficent showers in a blighting drought; now it is flooded in a deluge from a bursting cloud; now it is devastated by a pelting hail. Suffering and sorrow are the common lot of God's creatures, becoming keener and more intense according as the creature rises in the scale of beings formed by the Creator of all. All creation groans and is subject to a terrible yoke of afflictions from which it is not able to liberate itself. And besides, the creature is made subject to vanity and labors and toils in vain. It is well that the evolution-philosophy of the modern mind refers us to a period thousands and millions of years in the past for evidence of its theory, for in the present there is no real evolution. All things move and toil within the limits of the earthy and corruptible and as prisoners toiling from morning till night in a treadmill, they remain where they are or arrive at the point whence they started. "One generation passeth away and another generation cometh: but the earth abideth forever. The sun also ariseth and the sun goeth down, and hasteth to his place where he arose. The wind goeth toward the south and turneth about toward the north; it whirlleth about continually; and the wind returneth again according to his circuits. All the rivers run into the sea; yet the sea is not full: unto the place from whence the rivers come, thither they return again. All things are full of labor; man cannot utter it; the eye is not satisfied with seeing, nor the ear filled with hearing. The thing which hath been it is that which shall be; and that which is done is that which shall be done, and there is no new thing under the sun". Eccl. 1:4-9. This does not speak well for the evolution theory. Yet, thus is reality. The creature is made subject to vanity. It labors to no purpose. It does not attain to the heavenly. It continually moves and labors as in a circle. The labor of the sun, bearing the raindrops, scooped from ocean and sea and lake, in soft cloud-vessels to the high mountains, there to witness how they are poured out to rush down again to the place whence they were carried forth, is a picture, the silent testimony of creation concerning the vanity to which it was subjected. "Vanity of vanities, saith the Preacher, it is all vanity". No, the universe was not created in vanity, but it was subjected to it by reason of Him, who is a light and in Whom there

*) Mc. Cosh "The Divine Government, pp. 257, 258.

is no darkness, maintaining Himself over against a fallen world.

But, surely, this is not the last word. God's counsel shall stand and He shall do all His good pleasure. And to this good pleasure also belongs the glorious purpose which He purposed in Christ from before the foundation of the world. He maintains His covenant. Misery, suffering, vanity, these are not, could not be the last, the ultimatum in the counsel of a good and glorious God. He does not leave His handiwork in the throes of agony, He does not leave His image-bearer in the power of darkness and its Prince, he does not allow the alliance between His covenant-friend and His arch-enemy to remain inviolated. He maintains His covenant. Thus it is God's counsel. And thus it stands in history. Behind Adam stood Christ and the fall of the former made room for the immediate operation of the latter. Adam falls, but in the arms of His Savior, according to the counsel of the Almighty Whose name is Wonderful. The old organism of the race dies in its first root, but only to receive a New Root in the Second Adam, the Lord from heaven. And the life of grace, the new, eternal, heavenly life, proceeding from this New Root shall quicken all that are included in God's gracious and sovereign election, leaving the others, according to His righteous reprobation to develop in their sin unto corruption. And thus the basis is laid for the development of the human race, along the antithetical lines of sin and grace, till all things shall be fulfilled and perfected in new and greater glory than ever could have been attained in First Paradise, in the eternal Kingdom of our Lord Jesus Christ. And also until that time, in all the history of the world, God's counsel stands, and from moment to moment He performs all His good pleasure.

H. H.

NOG EEN VIERTAL MEDEDEELINGEN

De vorige keer hebben we melding gemaakt van het oorspronkelijke voorstel van de commissie van praeadvies in zake de kwestie der gemeene gratie, hetwelk door de Synode vervangen werd door een gewijzigd substituut-voorstel, nadat een ander substituut-voorstel was verworpen geworden. Wij wezen er toen op, dat "de drie punten", door de Synode aangenomen, zullen moeten worden ingedacht in 't licht van hetgeen de Commissie oorspronkelijk voorstelde. Het is gebiedend noodzakelijk, dat het verband worde aangegeven tusschen het origineele van de adviseerende commissie en hetgeen de Synode daaruit afleidde en eindelijk besloot. Voor die noodzakelijkheid staat ook de Synode. Want zonder dat verband hangen hare zoogenaamde "drie punten" in de lucht. Wij konden toen daarop echter niet aanstonds nader ingaan, en we kunnen zulks ook thans nog niet; omdat het tot recht verstand van de finale uitspraken der Synode betreffende het vraagstuk van de algemeene genade noodig is, dat we eerst nader kennis nemen van onderscheidene verwante zaken. — Van zulke zaken, die met de concrete kwestie

van de gemeene gratie op onze jongste Synode nauw samenhangen, en waarmede de Synode zich dientengevolge wel moest inlaten, bestaan er in hoofdzaak vier. Daarvan willen we thans melding maken.

Allereerst dienen we dan te vermelden, dat de Synode een vijftal punten, betreffende welke men in verzoek- of bezwaarschriften, of instructies, Synodale handeling begerde, heeft uitgeschakeld. Om onderscheidene redenen is de Synode daarop niet ingegaan. Het rapport der Commissie en de Acta der Synode hebben in betrekking tot deze uitschakeling het volgende:

"Advies der Commissie in het algemeen; cf. Acta Synodi, bl. 121-124.

Op grond van de boven ontvankelijk verklaarde stukken en ingevolge de instructies boven genoemd, legt uwe Commissie het volgende voor inzake het betrokken leerstuk en de punten, die daarmee in verband staan.

I. In genoemde stukken werden de volgende punten betreffende het leergeschied voor de aandacht uwer Commissie gebracht:

1. De gunstige gezindheid Gods jegens de verworpenen.
2. Het stuiten der zonde of intoemen van den zondaar.
3. Het doen van burgerlijk goed door den onwedergeborene.
4. De tweeledige werking van Gods wil in verkiezing en verwerping.
5. Het stellen van verkiezing en verwerping op ééne lijn.
6. Des menschen verantwoordelijkheid.
7. De voorzienigheid Gods en de regeering aller dingen.
8. De Godsbeschouwing van Ds. H. Hoeksema.
9. Het nadruk leggen op den eeuwigen raad en in het algemeen op den goddelijken factor.
10. De onvoldoende Evangelie-prediking van genoemden leeraar.
11. Het krachteloos maken van de tweede tafel der wet.
12. Ook wordt in één dezer stukken geklaagd over lichtvaardige beschuldigingen tegen ambtsdragers.

II. Uwe Commissie is van oordeel, dat de Synode sommige van deze punten in hare behandeling dient uit te schakelen:

1. Wat we vinden in de Instructie van Classis G. R. Oost onder punten 2, 5 en 6, en in het bezwaarschrift van Rev. Van Baalen onder punt B, betreffende de voorstelling der leeraren H. Danhof en H. Hoeksema van de verkiezing en de verwerping; van des menschen verantwoordelijkheid; de Voorzienigheid Gods, en de regeering aller dingen;
 - a) omdat soortgelijke uitdrukkingen door supralapsariërs wel meer gebruikt zijn zonder tot kerkelijke discipline te leiden. (Maccovius: 'dat de verworpenen *noodzakelijk* zondigen en verloren gaan');
 - b) omdat de broeders Danhof en Hoeksema de

conclusie, die naar sommiger oordeel uit de bewuste uitdrukkingen volgt, n.l. dat God de auteur der zonde is, volstrekt niet voor hun rekening nemen.

2. Wat gevonden wordt onder punt II van Rev. Van der Mey's Bezwaarschrift ten opzichte van Rev. H. Hoeksema's eenzijdig nadruk leggen op den eeuwiggen raad Gods, en in het algemeen op den goddelijken factor;
 - a) Omdat dit bezwaar gebaseerd is op de prediking van Rev. Hoeksema, en uwe Commissie de noodige gegevens mist, om onpartijdig over die prediking te oordeelen;
 - b) Omdat het aan het supra-lapsarisme als zodanig bijzonder is, om alles te bezien in het licht van Gods raad, en dit door de Gereformeerde kerken nimmer is veroordeeld.
3. Wat ons gezegd wordt inzake de onvoldoende evangelie-prediking van Rev. H. Hoeksema in het Bezwaarschrift van Rev. Van der Mey, punt IV:
 - a) Omdat ook dit een oordeel bevat over de prediking van Rev. Hoeksema, waarover uwe Commissie niet voldoende oordeelen kan. Zij zou daartoe veler getuigenis moeten hooren, en vooral het oordeel van de kerkeraad, die, voorzover zij weet, nimmer een afkeurend oordeel over die prediking heeft uitgesproken;
 - b) Omdat wij hier te doen hebben met een verschijnsel, dat in de Gereformeerde kerken menigmaal gezien werd. Op bl. 9 van het Bezwaarschrift toch heet het: "Wij hebben in de gemeente een prediking voor geloovigen en geestelijk ontdekten, maar niet voor de onbekeerden. Ds. Hoeksema mag de *uitsluitend-objectieve uiteenzetting van ellende, verlossing en dankbaarheid* beschouwen als een Evangelie-prediking voor den onbekeerde, maar het is eene prediking waarin de *uitnoodiging ontbreekt*." Dit verschijnsel is onder de Gereformeerden niets nieuws, en is daar altijd geduld.
4. Wat gezegd wordt betreffende het krachteloos maken van de tweede tafel der wet in het Bezwaarschrift van Rev. Van der Mey, punt V:
 - a) Omdat wij hierin te doen hebben met een conclusie van den schrijver, en niet met een directe uitspraak van Rev. H. Hoeksema. Geen enkele uitspraak wordt aangehaald, waarin deze uitdrukkelijk verklaart, dat wij aan de tweede tafel der wet niet gebonden zijn;
 - b) Omdat de enkele uitdrukking, die uit *Van Zonde en Genade* wordt aangehaald wel in goeden zin kan worden verklaard, en uwe Commissie over de prediking van Rev. Hoeksema niet oordeelen kan.
5. Wat we vinden betreffende 'lichtvaardige beschuldigingen' tegen ambtsdragers in het Bezwaarschrift van Rev. Van Baalen, punt E:
 - a) Omdat de broeders Danhof en Hoeksema sinds het schrijven van Rev. Van Baalen's Bezwaar-

schrift hebben verklaard, dat zij niet bedoelden te zeggen, dat zij, die aan de Gemeene Gratie gelooven in strijd zijn met de Belijdenis, wjl toch naar hunne beschouwing die theorie juist extra-confessioneel is; maar slechts bedoelden, dat die theorie niet op de Gereformeerde lijn ligt;

- b) Omdat er in de hitte van het debat van verschillende zijden wel eens meer uitdrukkingen worden gebezigd, die men in meer bezonnen oogenblikken niet zou hebben gebruikt, of in ieder geval duidelijker zou hebben begreepd."

Dit advies der Commissie werd door de Synode aangenomen, cf. Acta Synodi, bl. 138 en 139, op de door de Commissie aangevoerde gronden, behalve dat de Synode onder punt 3 den tweeden grond, namelijk b), liet vervallen.

Van deze Synodale uitschakeling zou heel wat vallen te zeggen; doch wij beperken ons voor het tegenwoordige tot de volgende opmerkingen:

- a. Van de twaalf bovengenoemde punten zijn na deze uitschakeling feitelijk slechts drie overgebleven; en het is in betrekking tot die eerste drie punten, dat de Synode zich uitsprak in "De drie punten"
- b. In weerwil van het feit, dat de Synode de punten 4 tot 12 uitschakelde, is zij er later toch nog weer op terug gekomen. Dit hopen we straks nader aan te toonen.

In de tweede plaats willen we hier mededeelen, wat de Synode besloot uit het rapport van hare commissie te lichten, en niet in de Acta op te nemen. Dit betreft twee stukken. De eerste passage sluit zich onmiddellijk aan bij het boven weergegeven advies en besluit tot de uitschakeling van 9 uit de 12 punten; en heeft daar ook betrekking op. Dit stuk luidt als volgt:

"Toch acht uwe commissie het niet overbodig, dat de Synode bij monde van haren president, in verband met enkele sterke uitdrukkingen, de broeders Danhof en Hoeksema vermane, om in hunne voorstelling der waarheid meer rekening te houden met de wijze, waarop onze Belijdenisschriften zich uitspreken, en vooral ook met punt 1 van de Utrechtsche Conclusies. Voorbeelden van zulke uitdrukkingen zijn: *Van Zonde en Genade*, p. 194, (cf. Van Baalen, p. 8); *Niet Doopersch maar Gereformeerd*, p. 57 (Instructie Classis G. R. Oost, punt 5.)"

Zooals gezegd werd, de Synode ging hier niet op in, en heeft ook niet gewild, dat dit deel van het rapport harer commissie in de Acta werd opgenomen.

Het scheen dus, alsof hiermede de laatste negen van de twaalf punten voor goed waren afgedaan. Doch dit was schijn; de Synode kwam er later toch nog weer op terug.

De tweede passage, die uit het rapport der Commissie werd uitgelicht, en niet in de Synodale Acta werd opgenomen, luidt als volgt:

"Zoo de Synode bovengenoemde punten aanvaardt, rijst terstond de vraag of de Synode van deze zaak direct een tuchtzaak moet maken door zich met de bezwaren tegen de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema tot hunne

respectieve kerkeraden te wenden. Uwe commissie oordeelt dat dit minder gewenscht zou zijn.

- a. Omdat de broeders volgens hun eigen herhaalde verklaringen niet anders willen en bedoelen dan de Gereformeerde leer, de leer der H. Schrift en van onze Belijdenisschriften, te leeren en te verdedigen, en wij van hen gaarne willen aannemen, dat zij ter goeder trouw hebben gedwaald; en —
- b. Omdat niet kan worden ontkend, dat zij in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met eene neiging tot eenzijdigheid.

Uwe Commissie zou gaarne zien, dat de Synode dit oordeel der commissie tot het hare maakte.

Echter adviseert uwe Commissie der Synode, om bij monde van haren president:

1. De broeders ernstig te vermanen met het oog op hunnen afwijkingen, en van hen de belofte te vragen, dat zij zich in de toekomst zullen houden aan hetgeen de Synode in de drie genoemde punten heeft uitgesproken.
2. Er bij de broeders H. Danhof en H. Hoeksema met allen ernst op aan te dringen, dat zij aflaten van alle pogingen, om hunne afwijkende beschouwingen betreffende de drie punten in de kerk te propageeren.
3. Er de broeders op te wijzen, dat zoo het nu of in de naaste toekomst mocht blijken, dat zij zich niet willen houden aan de besluiten der Synode, deze dan, zeer tot haar leedwezen, genoodzaakt zal zijn, om de zaak bij hunne respectieve kerkeraden ahangig te maken.

Mochten onverhoopt de betrokken broeders weigeren aan de gestelde voorwaarden te voldoen, zou de Synode een commissie moeten benoemen. Uwe Commissie zou in dat geval den wenk willen geven, dat deze besta uit het moderamen der Synode".

Deze passage volgt in het rapport op de behandeling van de drie punten. Uit dit stuk blijkt, wat de Commissie gaarne zou gezien hebben. De Synode echter ging hier niet op in; doch zij heeft dit stuk zelfs in zijn geheel uit het rapport gelicht en niet in de Acta opgenomen. Blijkbaar wilde zij niet openbaar hebben, dat hare commissie haar aldus adviseerde. En toch is zij zelf in weerwil van dit alles, zij het dan ook in zeer gematigden vorm, op het eigenlijke punt in kwestie ingegaan. Dit deed zij in de uitspraken, waarmede zij "de drie punten" vergezeld liet gaan.

Die uitspraken geven wij hier in de derde plaats; cf. Acta Synodi, bl. 147.

"De Synode spreekt uit dat onderscheiden uitdrukkingen in de geschriften van de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema niet wel te rijmen zijn met wat Schrift en Confessie ons leeren aangaande de drie punten bovengenoemd. Ook oordeelt de Synode dat genoemde leeraren in hunne geschriften enkele sterke uitdrukkingen gebruiken waaruit blijkt dat ze in hunne voorstelling der waarheid niet genoegzaam rekening houden met de wijze waarop

onze Belijdenisschriften zich uitspreken, en vooral niet met punt I van de Utrechtsche Conclusies.

Aan de andere zijde spreekt de Synode uit dat genoemde leeraren in hunne geschriften volgens hun eigen herhaalde verklaringen niet anders willen en bedoelen dan de Gereformeerde leer, de leer der H. Schrift, en van onze Belijdenisschriften, te leeren, en te verdedigen, terwijl het niet kan worden ontkend, dat zij in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid."

"Met het oog op de afwijkende gevoelens van de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema inzake de drie bovengenoemde punten, en met het oog op den strijd die in onze kerken over het leerstuk der Gemeene Gratie of Algemeene Genade is ontbrand, vermaant de Synode de beide broeders om zich in prediking en geschrifte te houden aan het standpunt onzer Belijdenis inzake de drie besproken punten, en tevens vermaant zij de broeders en de kerken in het algemeen zich te wachten voor alle eenzijdigheid in de voorstelling der waarheid, en zich voorzichtig, gematigd, en bescheiden uit te drukken."

Het blijkt vooral uit de tweede helft, of den laatsten volzin, van de eerste paragraaf, dat de Synode wederkeerde op hare schreden. Immers, alles, wat betrekking had op de voorstelling der leeraren H. D. en H. H. van de verkiezing en verwerping, de verantwoordelijkheid des menschen, en de voorzienigheid en de regeering Gods; alsmede op het zoogenaamd eenzijdig nadruk leggen op den eeuwigen raad en op den goddelijken factor, en op de onvoldoende Evangelie-prediking, en het krachteloos maken van de tweede tafel der wet, en op hunne prediking in het algemeen, was reeds uitgeschakeld, mede wegens gebrek aan objectieve gegevens, zooals men eerst voorgaf. En eveneens had men reeds uit het rapport der Commissie verwijderd het advies, dat de Synode bij monde van den president, in verband met enkele sterke uitdrukkingen, de broeders H. D. en H. H. zou vermanen in hunne voorstelling der waarheid meer rekening te houden met de wijze, waarop onze Belijdenisschriften zich uitspreken, en vooral ook met punt I van de Utrechtsche Conclusies. En nu komt men in dezen slotzin van de eerste paragraaf weer met dezelfde gedachte aandragen, dat de broeders dienen vermaand te worden, in verband met enkele sterke uitdrukkingen in hunne geschriften, om in hunne voorstelling van de waarheid "genoegzaam rekening te houden met de wijze waarop onze Belijdenisschriften zich uitspreken", vooral in punt I van de Utrechtsche Conclusies.

En dat dit alles wel zeer wezenlijk door de Synode betrokken wordt op de prediking van H. D. en H. H., ofschoon zij reeds betuigd had, dat zij daarover niet kon en wilde oordeelen, blijkt glashelder uit de vermaning uitgedrukt in de derde paragraaf. Daar wordt immers gezegd, dat de Synode de beide broeders vermaant om zich in prediking en geschrifte te houden aan het standpunt onzer Belijdenis inzake de drie punten, — maar zij moeten zich ook wachten voor alle eenzijdigheid in de voorstelling der waarheid; en dan bepaalt zij hunne aan-

dacht speciaal bij punt I van de Utrechtsche Conclusies. En nu weet een ieder, dat punt I van de Utrechtsche Conclusies niets specifiek bevat in betrekking tot de drie punten door de Synode aangenomen. Ook daaruit blijkt, dat de Synode de broeders juist wilde vermanen betreffende hunne prediking; dus, wat zij eerst gezegd had, niet te willen doen. Blijkbaar was het der Synode niet te doen, om aan de broeders duidelijk te maken, dat de ontkenning van het bestaan eener gemeene gratie in strijd was met Schrift en Belijdenis, zoodat zij hen over zulk doen zou moeten vermanen; maar zij zocht naar iets buiten de kwestie der gemeene gratie om, en meende nu in enkele sterke uitdrukkingen, die niet nader worden aangeduid, iets gevonden te hebben, dat zij strijdig kon achten met de Gereformeerde Confessie, speciaal met punt I van de Utrechtsche Conclusies, en in betrekking waartoe zij nu de broeders moest vermanen, en niet alleen de broeders, maar eigenlijk ook de kerken in het algemeen, en met name de leeraars.

Op datgene, wat de Synode gemeend heeft gevonden te hebben, komen we later nader terug. Wij wijzen er thans alleen nog maar op, dat de Synode zich werkelijk niet gespitst heeft op de kwestie der gemeene gratie, en zich ook in de naaste toekomst met die zaak alszoodanig niet denkt in te laten. Het vraagstuk van de algemeene genade kan volgens haar voorloopig nog heel wel blijven rusten. Dit blijkt uit het GETUIGENIS dat zij tot de kerken deed uitgaan, en uit hare weigering om eene commissie te benoemen tot onderzoek van de leer van Schrift en Confessie betreffende de zoogenaamde gemeene gratie. Opdat ook den lezer zulks duidelijk zij, geven we thans in de vierde plaats nog een getrouw afschrift van bovenaangeduide Synodale besluiten.

Het getuigenis, dat de Synode tot de kerken deed uitgaan, luidt als volgt:

“Aan de andere zijde acht de Synode dat in zooverre de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema in hunne geschriften waarschuwen tegen wereldgelijkvormigheid, er aanleiding is tot zulk eene waarschuwing met het oog op mogelijk misbruik van de leer der Gemeene Gratie, waarom de Synode zich geroepen acht het volgende GETUIGENIS tot de kerken te doen uitgaan:

‘Nu de Synode zich heeft uitgesproken over een drietal punten, die bij de loochening van de Gemeene Gratie in het gedrang kwamen, en daarmede de algeheele ontkenning van die waarheid afkeurde, gevoelt zij zich tevens gedrongen, om onze kerken, en vooral hare leiders, met allen ernst te waarschuwen tegen alle eenzijdig drijven en dus misbruik maken van het leerstuk der Gemeene Gratie. Er bestaat ten dezen een niet te miskennen gevaar. Toen Dr. Kuiper zijn monumentaal werk over dit onderwerp schreef, toonde hij zich reeds bewust te zijn van het gevaar, dat sommigen zich er door zouden laten verleiden tot een zich verliezen in de wereld. En de geschiedenis heeft reeds bewezen dat dit gevaar meer dan denkbeeldig was. Ook Dr. Bavinck heeft in zijn *Dogmatiek* aan dat gevaar herinnerd.

Als wij de geestes-stroomingen van den tegenwoordi-

gen tijd rondom ons nagaan, valt het niet te ontkennen, dat er veel meer gevaar bestaat voor wereldgelijkvormigheid dan voor wereldvlucht. De liberale theologie van den tegenwoordigen tijd wischt feitelijk de grenzen tusschen de Kerk en de wereld uit. De groote beteekenis van de Kerk wordt door velen hoe langer hoe meer gezocht in het sociale leven. Het besef van een geestelijk-zedelijke antithese verzwakt in toenemende mate in het bewustzijn van velen en maakt plaats voor een vaag gevoel van een algemeene broederschap. De prediking beweegt zich grootelijks aan de peripherie van het leven en dringt niet door tot het geestelijk centrum. De leer der bijzondere genade in Christus wordt hoe langer hoe meer op den achtergrond gedrongen. Er is een sterke zucht, om de theologie in overeenstemming te brengen met een wetenschap, die in dienst staat van het ongeloof. Door de pers en door allerlei uitvindingen en ontdekkingen, die op zichzelf zeker als gaven Gods te waardeeren zijn, wordt een groot deel van de zondige wereld ingedragen in onze Christelijke gezinnen.

Om al deze en meer dergelijke invloeden, die van alle zijden op ons inwerken, is het gebiedend noodzakelijk, dat de Kerk in dezen de wacht betrekke bij het beginsel; en dat zij, ook bij haar vasthouden aan de bovengenoemde punten, met hand en tand de geestelijk-zedelijke antithese handhave. Nimmer late zij hare prediking verlopen in sociale verhandelingen of literarische beschouwingen. Zij wake er voor, dat Christus gekruisigd en opgestaan steeds het middenpunt der prediking zij. Zonder aflaten houde zij vast aan het beginsel, dat Gods volk een bijzonder volk is, levende uit eigen wortel, den wortel des geloofs. En met heiligen ernst roepe zij aldoor, in prediking en geschrift, ons volk en vooral onze jeugdigen toe: Wordt deze wereld niet gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven welke de goede en welbehagelijke en volmaakte wil Gods zij. Dit zal onder den zegen des Heeren onze kerken bewaren voor een wereldgelijkvormigheid, die allen geestelijken invloed dooft, en die de Kerk van haar kracht en haar sieraad berooft’.

Bij het lezen van het bovenstaande stuk, zal het menig-een wel geschemerd hebben. Immers, de taal er van ver-raadt, dat de Synode zich eigenlijk alleen maar inliet met de *algeheele* ontkenning van het bestaan eener gemeene gratie, en zich slechts uitsprak aangaande een drietal punten, *die bij de loochening van die theorie in gedrang kwamen*; maar betreffende het overige, zonder dat daartoe ook maar de minste aanleiding bestond, want in geen enkele instructie, klachte of bede, werd haar zulks ver-zocht, — sprak de Synode het feitelijk onomwonden uit, dat het doen der veroordeelde broeders nog zoo kwaad niet was, en wel als navolgenswaardig aan de kerken mocht worden voorgesteld, hun gebruik van zekere bepaalde termen niet uitgezonderd. Over de gemeene gratie alszoodanig sprak de Synode zich derhalve eigenlijk niet uit, ook niet in de drie punten, — daarin liet zij zich alleen maar uit over iets, dat door de algeheele loochening van de algemeene genade in gedrang kwam, en dat, vol-

gens het oordeel der Synode, van dien druk ontheven moest worden. Voor de aandacht der Synode zweefde blijkbaar het zoogenaamde "algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid". De prediking des Evangelies komt ook tot verworpenen. Bedoelt God nu door die prediking ook de verworpenen te zaligen; ja, dat spreekt, dan moet er sprake zijn, hoe dan ook, van eene gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen, dat is, ook jegens de verworpenen als verworpenen. Doch dan mogen Danhof en Hoeksema zulke gunstige gezindheid Gods jegens de verworpenen ook niet loochenen. Omgekeerd, dan moeten zij zulks ook leeren in hunne prediking. En doen zij dit nu niet, dan moet de Synode hen vermanen, ook in betrekking tot hunne prediking. Dat nu heeft de Synode getracht te doen. Dat beoogde zij. Het punt dat door de algeheele loochening eener algemeene genade in gedrang komt, wij stemmen het volmondig toe, is het zoogenaamd algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid in betrekking tot de verworpenen. Dat punt nu wilde de Synode redden. Dat is haar slechts ten deele gelukt. Het woord "verworpenen", dat eerst in de formuleering van het eerste der drie punten was opgenomen, is er later weer uit verwijderd; zoodat de "drie punten", zooals zij thans geformuleerd door de Synode zijn aangenomen, het eigenlijke punt in kwestie niet meer raken. Het hart der zaak, waar het eigenlijk om gaat, wordt gemist. Maar in weerwil daarvan, heeft men toch gewaand, dat men *eene algemeene gunstige gezindheid Gods jegens de menschen*, of liever nog, *jegens de schepselen in het algemeen*, — aan een ieder zijne eigene opvatting daarvan latende, — Synodaal heeft kunnen vaststellen. En daarmede achtte men blijkbaar de zaak, waar het om te doen was, namelijk: het algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid, het punt, dat bij de algeheele ontkenning van eene gunstige gezindheid Gods jegens de verworpenen in gedrang was gekomen, te hebben gered. Men had de verdringers gelukkig terug gedrongen. Waarom zou men zich na zulk een inspannenden arbeid terstond opnieuw vermoeien met het vergaderen van materiaal voor de samenstelling van het dogma der gemeene gratie? Zijn wij daar nu eigenlijk reeds klaar voor? Velen, waaronder ook de veroordeelde broeders, oordeelen van niet. Welnu, wat kon men dan beter doen, dan door het volgende besluit van de zaak af te stappen.

"In verband met de instructies die er op aandringen, dat de Synode zich over de leer der algemeene genade alszoodanig uitspreke, of een commissie benoeme om deze algemeene zaak in studie te nemen, besluit de Synode als volgt:

- a) Om thans geen uitspraak te doen betreffende het standpunt der Kerk inzake het leerstuk der algemeene genade of gemeene gratie in al hare geledingen. Zulk een uitspraak zou veronderstellen, dat dit stuk tot in alle bijzonderheden reeds was door-gedacht en ontwikkeld, wat zeker wel allerm minst het geval is. De noodige voorstudie ontbreekt ten dezen nagenoeg geheel. Bijgevolg is er dan ook in de Gereformeerde kerken nog volstrekt geen 'communis opinio', *algemeene opinie*, in deze zaak.

- b) Om evenmin een commissie te benoemen, die de zaak der gemeene gratie in studie neemt, *om zoodoende te komen tot de formuleering van een dogma betreffende dit stuk, dat straks in de Belijdenis zou kunnen worden opgenomen.* (Instructie Muskegon):

1. Omdat dogmas niet gemaakt, maar uit den strijd der meeningen geboren worden, en het dus gewenscht is, dat er aan het vaststellen van een dogma een lange gedachtenwisseling vooraf ga. De deelname aan zulk een gedachtenwisseling moet zoo algemeen mogelijk zijn, en dient niet beperkt te zijn tot een enkele kerkengroep;
2. Omdat een waarheid eerst helder in het bewustzijn der kerk in het algemeen of van een bepaalde kerkengroep in het bijzonder moet leven, eer de kerk zulk een waarheid in hare Confessie kan belijden. Het kan niet gezegd worden, dat deze noodzakelijke voorwaarde nu reeds aanwezig is, of na verloop van twee of vier jaren aanwezig zal zijn.

- c) Doch om bij de leiders van ons volk, zoo predikanten als professoren, op aan te dringen, dat zij het leerstuk der Gemeene Gratie in nadere studie nemen; zich de problemen die daardoor naar voren gebracht worden, nauwkeurig indenken, in predikatiën, lezingen en geschriften. Het is zeer wenschelijk, dat niet een enkele of een klein getal zich tot deze taak zette, maar dat velen er aan deel nemen. *Gronden:—*

1. Dit zal op de meest natuurlijke wijze kunnen leiden tot een vruchtbare discussie over het stuk der Gemeene Gratie, en zulk eene gedachtenwisseling is de onmisbare voorwaarde voor de ontwikkeling dezer waarheid;
2. Het zal de aandacht van ons volk meer bij dit leerstuk bepalen, zijn inzicht daarin verhelderen en de beteekenis er van doen gevoelen, zoodat het zich in toenemende mate bewust wordt van dit deel van zijn geloofsinhoud;
3. Het zal, na verloop van enkele jaren, ongetwijfeld leiden tot een 'communis opinio' in dezen, en alzoo de toestand in onze kerk doen rijpen voor een gemeenschappelijk belijden betreffende de Gemeene Gratie."

Dus adviseerde de Commissie, en aldus besloot de Synode.

Thans is de historische stand der kwestie derhalve deze:

- a. De leeraars H. D. en H. H. ontkennen het bestaan eener gemeene gratie.
- b. De algeheele ontkenning eener algemeene genade sluit buiten eene gunstige gezindheid Gods jegens verworpenen.
- c. Doch dan kan er ook niet zijn "een algemeen welmeenend aanbod van genade en zaligheid" in betrekking tot de verworpenen. Het kan dan niet de bedoeling van God zijn, noch de intentie van Christus, om de verworpenen zalig te maken.
- d. Iets van dien aard, op dit oogenblik niet nader te

omschrijven, moet er, naar het gevoelen der Synode, toch zijn.

- e. Dat iets, dat door de loochening der gemeene gratie dreigde verdrongen te worden, zoekt de Synode te handhaven.
- f. De Commissie adviseert de Synode uit te spreken, dat God ook gunstig gezind is jegens de verworpenen. In het finaal aangenomen voorstel gewaagt de Synode evenwel slechts van eene gunstige gezindheid Gods jegens Zijn schepselen in het algemeen. Het woord *verworpenen* is uitgevallen.
- g. Ofschoon daarmede het hart der zaak is zoek geraakt, heeft men toch gemeend, dat de Synode op goede gronden kon spreken van eene gunstige gezindheid Gods jegens Zijn schepselen in het algemeen, en op grond van die besluiten degenen, die het bestaan eener algemeene genade ontkennen, vermanen om in *prediking* en geschrifte genoegzaam te rekenen met de wijze waarop onze Belijdenisschriften zich uitspreken, en vooral met punt I van de Utrechtsche Conclusies.
- h. De bedoelde Belijdenisplaatsen gewagen echter geenszins in specifieke zin van een gunstige gezindheid Gods jegens de verworpenen, en daar gaat het hier toch om, maar handelen van de prediking des Evangelies aan alle menschen, zonder onderscheid van nationaliteit, enz. De bedoeling is dus blijkbaar, dat wij in de prediking "een algemeen welgemeend aanbod van genade en zaligheid jegens verworpenen" zullen moeten leeren, dat is, naar de bedoeling van *onze* Synode, op grond van een gunstige gezindheid Gods jegens Zijn schepselen in het algemeen. Zoo opgevat, komen we althans op de historische lijn. Voor zoo iets hebben de Remonstranten de Dordtsche vaders geplaatst. En met zoo iets hebben ook de Afscheiden vaders wel te worstelen gehad. Doch die beide groepen van vaders hebben zich daar geenszins over uitgelaten in den geest van onze Synode.

Den volgenden keer willen we dit punt daarom nader bezien in het licht van de geschiedenis der Gereformeerde kerken.

H. D.

DE ZONDE

Ach, een veelhoofdige monster is de zonde:

't Gevoelt zich overal, in heel de wereld thuis,

En 't spuwt verderf rondom uit zeer veel duizend monden,

't Is niet te temmen dan alleen bij Jezus' kruis.

Is reeds in ons zijn grootste kracht verwonnen?

Is driest, in 's Heeren Naam, Zijn aanval wederstaan?

Of—zijn we nog slechts pas den bangen strijd begonnen?

Of—vingen we misschien dien zelfs nog nimmer aan?

Elk vraag' 't zich af! De vraag is zoo gewichtig:

"Ben ik reeds door 't geloof geworden tot Gods kind?"

Opdat men toch niet onnadenkend, onvoorzichtig,

Maar voortga en—in 't eind zich diep rampzalig vindt!

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

II: *Hoe de Zaak voor de Kerkeraden Kwam.*

Protest Ds. Van der Mey.

Ook een protest van Ds. J. Van der Mey was op de synode en werd daar voor wettig ter tafel verklaard. Ook heet het, dat dit protest daar behandeld en afgehandeld is. We zullen onderzoeken, of de synode het recht had, dit protest voor wettig ter tafel te verklaren en tevens of het een feit mag genoemd worden, dat het door de synode is behandeld.

Ds. Van der Mey neemt een zeer eigenaardige positie in in onze kerken. We zullen hierover thans niet veel zeggen. Later zal daar wel meer gelegenheid voor komen. Het is onze overtuiging, dat onze kerk verkeerd doet door bedienaren des Woords, die uitgesproken hebben, dat ze het als hunne roeping hebben gevoeld, om de gemeente Gods te weiden, voor allerlei baantjes te benoemen, die met de bediening des Woords geen verband houden. En ook is het onze overtuiging, dat bedienaren des Woords zondigen als ze zich laten leenen, om feitelijk uit hun ambt te stappen en allerlei ander werk te verrichten. Doch hierover later. De positie van Ds. Van der Mey brengt mede, dat hij met velen in onze kerken in aanraking komt in Oost en West en ook veel gelegenheid heeft, om met anderen de toestanden in onze kerken te bespreken. En dat de "educational secretary" van die gelegenheid dankbaar gebruik maakt is natuurlijk zijn zaak. Maar dat hij daarbij ook over zijn leeraar en zijne prediking spreekt, zonder dat deze daarbij de gelegenheid heeft om zichzelf te verantwoorden is zijn zaak niet. Meermalen heeft men ons onder getuigen verzekerd, dat de reizende broeder minder schoone dingen van ons verhaalde. Een broeder vertelde ons, dat door Ds. Van der Mey hem verteld was, dat in de gemeente van Eastern Ave. alles in de war lag. Wel tachtig percent van de gemeente keerde zich tegen den leeraar. En dat terwijl de toestand juist van het tegenovergestelde getuigt. Een ander wist te vertellen, dat we de allervreemdste dingen hadden gezegd in onze prediking, een verhaaltje, dat uit dezelfde bron kwam. En als we het gedrukt protest lezen van Ds. Van der Mey wordt allen twijfel aangaande de waarheid dezer berichten wel weggenomen. Want ook daar zet Ds. Van der Mey maar de zotste dingen tusschen aanhalingsteekens, als letterlijk door Ds. Hoeksema zoo gezegd in de prediking des Woords, terwijl de schrijver de preek, waaruit ze genomen heeten te zijn nooit heeft gehoord!

Doch dit terloops.

Toen de tegenwoordige leeraar eenigen tijd in de gemeente van Eastern Ave. gearbeid had, was Ds. Van der Mey zeer ingenomen met zijn prediking. Zelfs schreef hij hem daarover brieven en kaarten. De laatste kaart, die de leeraar daarover ontving luidde als volgt:

"Waarde broeder!

"Van al de schoone preeken, die ik van u gehoord hebt spant deze nog de kroon!"

Dat leek dus goed, ofschoon de leeraar zelf zich nooit

veel van zulke dingen aantrok en er ook nooit op geantwoord heeft. Doch later veranderde dit. Of dit bepaald door onze agitatie tegen het onderwijs van Dr. Janssen kwam, kunnen we natuurlijk niet met zekerheid zeggen, schoon het een bekend feit is, dat Ds. Van der Mey een groot vriend was van Dr. Janssen, zooals ook de andere broeders in de gemeente van Eastern Ave., die tegen den leeraar meenen te moeten optreden. Doch wel is het een historisch feit, dat deze verandering in de houding van Ds. Van der Mey gelijktijdig plaats had met onzen strijd tegen Dr. Janssen. Dit ging ten slotte zoover, dat Ds. Van der Mey in de kerk ging zitten, om te luisteren naar de prediking zooals een professor op Krans luistert naar het preekvoorstel van een student. Hier volgen enkele staaltjes uit de brieven, die we van Ds. Van der Mey voor eenigen tijd geregeld ontvingen, als hij namelijk in de kerk geweest was:

"Uw tekst op Goede Vrijdag had ge evengoed kunnen gebruiken op de 50 Zondagen van het jaar, Paschen en Pinksteren nu uitgesloten. En ook de preek of liever de tekst van hedenmiddag. Gal. 2:20 en Phil. 3:10, 11 acht ik prachtige teksten voor een preek, maar niet voor Vrijdag en Paschen. Om de geschiedenis der feestdagen interessant en degelijk te behandelen kost veel voorbereiding en gelukt aan niet velen. Dogmatiek is gemakkelijker. Toch willen we zulke dagen geen dogmatiek.

"Uw preek van Vrijdag was mij veel te dogmatisch. Ik betwijfel ook sterk of de vele onkundigen der gem. er iets aan hadden. En voor hen spreekt ge ook. Een eenvoudiger voorstelling had ik zeer gewenscht geacht.

"Vanmorgen zat ge vol "pep". Kon ook best gevolgd worden.

"Vanmiddag ons 20 minuten te lang in de kerk gehouden. Met uw exegese van vs. II was ik het niet eens. Maar dat zegt niets."

Hier iets uit een anderen brief:

"Dit vooral is mijn bezwaar. Ge spreekt tot Eastern Ave. In die gemeente zijn velen met zeer onsierlijke karakters, velen zijn lomp en uiterst brutaal, zonder goede manieren, velen zijn echte kletsers en wat niet al. Zeer velen uit de wereld, die in o zoovele opzichten boven ons staan. Vele wereldlingen hebben wel geklaagd over de "lack of refinement and decency" van sommigen onzer." etc.

De leeraar vond deze critiek op zijn prediking en op de gemeente, waarvan ook Ds. Van der Mey ten slotte lid was als andere leden, een beetje te onhebbelijk en deelde den kritikus in een kort briefje mede, dat hij verdere kritiek mondeling zou kunnen brengen, maar dat geen brieven meer zouden worden ontvangen aan zijn adres. Het paste ook Ds. Van der Mey niet, om zoo maar de gemeente te schilderen als een gemeente van kletsers, brutale mensen, zonder goede manieren, onsierlijke karakters en wat dies meer zij. En de leeraar wilde dit alles niet meer hooren. Ds. Van der Mey luisterde doorgaans als een professor op Krans, niet als iemand, die behoefte had aan het brood des levens. Dat was zijn groote fout.

Toen nu de drie broeders, van wier protest we eerder gewaagden, hun bezwaarschrift voor het eerst bij den leeraar brachten, gaven ze aanstonds te kennen, dat Ds. Van der Mey hetzelfde protest ook wilde onderteekenen. Een paar dagen later echter kreeg Ds. H. bericht van Ds. Van der Mey uit Chicago, waarin deze mededeelde, dat hij vernomen had van het indienen van een protest bij den leeraar, maar dat hij nog niet gereed was het te onderteekenen. Hij wilde eerst nog eens met den leeraar spreken, want er kon nog misverstand in het spel zijn. Wel was het echter zijn overtuiging, dat Ds. H. er een verkeerde Godsbeschouwing op na hield, een verkeerde Schriftbeschouwing en een verkeerde levensbeschouwing. Het was echter niet eerder dan in het begin April, dat Ds. Van der Mey eindelijk eens kwam, om met den leeraar te spreken. We zullen het gesprek, dat we toen met Ds. Van der Mey hadden niet in zijn geheel weergeven. Genoeg is het, dat we hier het volgende vermelden. We vroegen den broeder, waarop hij zijn beschuldiging van "verkeerde Gods-, Schrift- en levensbeschouwing" baseerde. Wij meenden, dat het niet meer dan billijk was, dat Ds. Van der Mey zijn aantijgingen bewees of terugtrok. Feit bleek echter, dat hij voor het eerste niet klaar was, naar zijn eigen zeggen, en het tweede niet wilde. De leeraar had een verkeerde Godsbeschouwing, omdat deze leerde, dat God de verwerpene goddeloozen altijd haatte, doch het verkeerde van deze beschouwing uit Schrift en belijdenis bewijzen, dat kon de broeder niet. De verkeerde Schriftbeschouwing kwam hierop neer, dat de leeraar sommige teksten verkeerd verklaarde, zooals b.v. "Komt allen tot mij, die vermoeid en belast zijt". De leeraar had dit "vermoeid en belast" laten slaan op geestelijk vermoeiden en belasten, en Ds. Van der Mey meende, dat alle menschen vermoeid en belast waren. Doch naar Schrift en belijdenis bewijzen, dat de verklaring van den leeraar verkeerd was en de zijne alleen de goede en geoorloofde, dat kon Ds. Van der Mey alweer niet. Onzerzijds wezen we den broeder nog op het verband van den tekst, waar de Heiland spreekt van het welbehagen des Vaders, waarin Hij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen had en den kinderkens geopenbaard. Ook wezen we hem er op, dat onze verklaring toch lag in de lijn van onze belijdenisschriften, die zeggen:

"De rechtzinnige leer verklaard zijnde, verwerpt de Synode de dwalingen dergenen,

"Die leeren: Dat de onherboren mensch niet eigenlijk noch geheel dood is in de zonde of ontbloomt van alle krachten tot het geestelijk goed; maar dat hij nog kan hongeren en dorsten naar de gerechtigheid en het leven en offeren eene offerande eens verbroken en verslagen geestes welke Gode aangenaam is." Canones, III, IV, Verwerping der Dwalingen 4. Doch daarbij bleef het. Gevraagd zijnde wat dan wel des leeraars verkeerde levensbeschouwing mocht zijn, antwoordde Ds. Van der Mey: "Ik kan niet zien, hoe u de Doopersche mijding ontkomen kan." Doch beslist zeggen, dat de leeraar Doopersch was, daartoe was hij niet bereid, en nog veel minder om dat nu ook aan te toonen. Op de vraag van den leeraar, of hij nu bereid was, om het protest der drie

broeders te onderteekenen, antwoordde Ds. Van der Mey ontkennend. En daarmee verliet hij den leeraar.

Ge kunt u dan ook eenigszins de verwondering indenken van den leeraar, toen de fungeerende scriba op de daarop volgende kerkeradsvergadering mededeelde (10 April, 1924), dat hem een protest was overhandigd door Ds. Van der Mey tegen den leeraar. Deze gaf toen toelichting over hetgeen er gebeurd was, deelde mede, dat hij nooit een kopie had ontvangen van eenig protest van Ds. Van der Mey, en dat deze ook nooit kennis gegeven had van zijn voornemen, om tegen den leeraar te protesteeren op den kerkeraad. De kerkeraad meende dan ook, dat hij het protest van Ds. Van der Mey terug moest zenden, met de toelichting, dat verwacht werd, dat hij den leeraar een kopie van zijn protest zou zenden, eer hij het aanhangig kon maken bij den kerkeraad. Dit werd gedaan.

En wat deed nu de protestant? Hij liet zijn protest drukken op de publieke pers, verzond een kopie aan den leeraar, één aan den scriba van den kerkeraad, en tevens een aan elk der leden van den kerkeraad, de diakenen, die bij ons apart vergadering houden, inclus. Ook bleek het, dat Ds. Van der Mey een kopie gegeven had aan enkelen in de gemeente, terwijl hij er ook enkele verzonden had aan predikanten buiten de gemeente. De kerkeraad achtte dit al een zeer wonderlijke wijze van protesteeren tegen een leeraar. Tegen zijn predikant protesteeren bij den kerkeraad, in zijn protest de wonderlijkste dingen schrijven op rekening van den leeraar, en dan maar laten drukken en hier en daar verspreiden, en dan ook nog verwachten, dat de kerkeraad zulk een protest zal behandelen, dat reeds publiek gemaakt werd, dat loopt toch wel wat vreemd. En de kerkeraad eischte dan ook allereerst belijdenis van de vreemde wijze van doen, en het publiek maken van beschuldigingen tegen den leeraar, eer hij zich bereid verklaarde op dit protest in te gaan. Dit echter weigerde de protestant, en gaf te kennen, dat in dat geval hij eenvoudig met zijn protest naar de classis zou gaan. (24 April).

Zoo verscheen dan ook Ds. Van der Mey met zijn protest op de Meivergadering der classis.

H. H.

You cannot buy off the devil. You cannot escape the conflict. There can be no compromise. The Christian life is bound to be a life of conflict. Virtue can never flourish by the consent of the powers of evil. The rock does not stand in the sea by the permission of the waves. When the storm comes the waves hurl themselves against it, but the rock stands foursquare, unmoved, unshaken, not by permission of the waves, but because it is firmly established in mother earth. You cannot escape the conflict; do not think you can. Every step on the way to Heaven is bound to be a bit of the battle.

Selected.

DE CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERK DOOR DE CRISIS HEEN?

Volgens Professor Van Andel van Calvin College is de Chr. Geref. Synode van 1924 van groote beteekenis geweest voor de ontwikkeling der Chr. Geref. Kerk.

Hij heeft op zijn wijze, en zooals hij die zag, de groote waarde der Kalamazoosche Synode geschetst in een beschouwing door hem opgezonden naar een Anti-Revolutionair Nieuwsblad te Rotterdam in Nederland.

Dr. de Moor, van Utrecht, nam die toelichting over in de HERAUT van 24 Aug. l.l., in No. 2131, en zette er droogjes weg niets anders onder dan: "*Het is te hopen, dat het oordeel van Prof. Van Andel juist zal blijken te zijn.*" Nu van zoo'n zeggen kan men voor den Grand Rapids College Professor slechts hopen, dat het gunstig voor hem bedoeld is. Hoewel, na den driewerf herhaalden juichtoon van Mr. Van Andel: "De Chr. Geref. Kerk is door haar crisis heen", zulk een beneden-vriespunt bad, door Dr. De Moor gegeven, hem huiverend-kil en ijszig-stil zou kunnen maken. —

Prof. Van Andel vertelt het volgende van en omtrent de Synode van dit jaar, en geeft dit verhaal geheel en alleen op eigen gezag en naar eigen bedenken: "Het karakter der Synode van 1924 werd bepaald door de Synode van 1922, die in het teken van de Janssen kwestie stond, en daardoor een uiterst conservatief karakter droeg.

Na 1922 kwamen er drie richtingen aan 't worstelen met elkaar in de pers en in de volksgeest.

Richting 1 bestond uit de predikanten Danhof en Hoeksema, die heil zochten in een ontkennen der Gemeene Gratie leer, omdat zij beweerden dat het verkeerde standpunt van Dr. Janssen onlosmakelijk samenhang met de leer der Algemeene Genade.

Richting 2 was die van Ds. Q. Breen en anderen, die beweerden, dat alles wat Dr. Janssen had geleerd met de leer der Gemeene Gratie kon worden goedgepraat.

Richting 3 bestond uit een langzamerhand groeiende middelgroep, die wenschte vast te houden zoowel aan de leer der Anti-these als aan die der G. G. Deze derde groep of richting echter heeft twee schakeeringen, één die de leer der G. G. NIET als fundamenteel beschouwt, met als orgaan "The Witness", en een ander, welke die leer WEL als fundamenteel beschouwt, en die vertegenwoordigd wordt in "Religion and Culture".

Op de Synode van 1924 kwam geleidelijk aan het licht, dat de middelgroep den toon zou aangeven." —

Welke schakeering van die fameuze middelgroep den boventoon heeft aangeslagen verzuimt de geniaal divideerende Professor te vermelden.

Dat voorts de al of niet gepaste militaire vrijmoedigheid van den Prof. om onze kerkmensen en eerwaarde Synode-leden maar zoo in te deelen in oneenige groepen, en vooral het aanwijzen van de twee hoofdkwartieren der zegevierende middelgroep, hem als een "oratio pro domo", een preek voor eigen parochie, en ook als een miskennen van de leiding die de hoofdredakteur van ONZE TOEKOMST heeft wenschen te geven aan het verdedigen der Gemeene Gratie leer, zou worden euvel geduid door

Dr. Van Lonkhuizen, zal zeker niemand, die geen vreemde is in den strijd onzer dagen, verwonderen. Aan den inzender in De Rotterdammer werd dan ook van die "Gemeene Gratie zijde" een niet zeer gracieuze, maar wel geduchte afstraffing toegediend in het Zondagsblad van ONZE TOEKOMST van 1 Oct. 1924.

Over het vasthouden van de "richting" die het midden heet te houden aan de leer der Anti-these zoowel als aan die der Gemeene gratie, willen we hier even slechts dit zeggen, dat deze acrobatische toer nog steeds moet worden vertoond voor het publiek; m.a.w., dat nog steeds niet is aangeduid het verband, dat "zeer zeker en onlosmakelijk" moest bestaan tusschen deze twee elkander uitsluitende begrippen, hoezeer dit ook, wel niet in "Religion and Culture", maar dan toch door het orgaan van de andere brigade der Derde Armee werd toegezegd.

Professor Van Andel geeft voorts in zijn schets aan Nederland geboden, een "omtrekje" van den Voorzitter der Kalamazoosche Synode, en teekent hem als "een man met een nobel hart, van onkreukbaren rechtvaardigheidszin, en van bijna onovertroffen inzicht in zaken van leer en kerkrecht."

Afgaande op wat deze Voorzitter voor en na mondeling en schriftelijk van zich zelf mededeelde en deed blijken ter Synode, zal *hij* zeker niet minder dan *wij* verwonderd hebben gestaan over dezen hoogdravenden uitstrooizijn.

Om iets te noemen: Niemand ter Synode heeft meer dan Ds. Van Dellen betuigd feitelijk niet geschikt te zijn om leiding en stuur te geven in zaken der leer. En ook een onzer redakteurs wees reeds vroeger in een ander opzicht evenzeer op ontstentenis van de noodige kennis en inzicht van zijn plaats en positie als Synodaal President.

Doch, deelt Prof. Van Andel niet zelf mede, dat Ds. Van Dellen redaktieel van "Religion and Culture" is?

Dr. Y. P. De Jong en Ds. Zwier, andere leden van het Moderamen, worden door Prof. V. A. ingedeeld bij de NIET-fundamentele Gemeene-Gratie belijders.

Nu, Ds. Zwier bekende volmondig ter Synode, dat hij wel hartelijk en met overtuiging in de leer der Algemeene Genade geloofde (evenals dat Prof. Volbeda in The Witness van de vorige maand ook, "zelfs met overtuiging" doet, nadat het eerst van harte is gegaan), zonder dat nochtans hij (noch de ander) in staat zeide te zijn, daaromtrent den talrijken onkundigen ter Synode behoorlijk in te lichten. Ds. Zwier achtte zelfs een oordeelvelling omtrent deze leer zeer ontijdig, op grond van de bestaande onkennis op dit punt.

Dat Prof. Van Andel mede Dr. Y. P. De Jong niet schakeert onder de Fundamentele Gemeene-Gratie geloovigen is alleszins begrijpelijk als men weet, dat behalve dezes Doctor's neiging tot het Hebreeuwsch, die hier belemmerend werkt, deze zelf publiek heeft onderwezen, dat "het heelemaal niet ZOO staat, dat, wie de Algemeene Genade belijdt, daarom Gereformeerd denkt en handelt". "Dat is er maar ver vandaan", zegt deze Dr. in de Christian Journal van 24 April 1924.

Terloops merken wij hier nog even op, dat onze "buitenlandsche Correspondent", die De Rotterdammer inlichtte

aangaande onze Synode-zaken, Professor Ten Hoor, "die nu weg is", aanziet voor den schuldige, die aansprakelijk is "voor het vastzitten in het moeras van de Chr. Geref. Kerk."

Zeer waarschijnlijk zal over deze aantijging van andere zijde de heer Van Andel nog wel tot de orde zijn geroepen. Zou het niet?

Door het optreden van Dr. Cl. Bouma in de plaats van Prof. Ten Hoor bestaat er nu, volgens Calvin College's journalist en Nederlandsche taal leeraar, goede hoop, dat in de Theologische School van de Chr. Geref. Kerk, langzamerhand Kuyper en Bavinck ten volle zullen doorwerken.

Maar, wat ons meer aangaat, volgens Prof. V. A. VEROORDEELDE de Synode van Kalamazoo het standpunt van de broeders Danhof en Hoeksema. En verklaarde zij: "Dat er een Gemeene Gratie *was*, een zekere Algemeene Genade waardoor het aanbod des Evangelies algemeen is; dat God door de Algemeene werking des Heiligen Geestes de zonde stuit in den enkelen mensch zoowel als in de samenleving; en dat de onwedergeborene in staat is tot het doen van burgerlijk goed."

In Heilige Schriftuur noch belijdenis der kerk vindt ge iets dat dit een en ander leert. Doch dat verhinderde der Synode niet om zooiets als "onweersproken" Gereformeerde waarheid op hare wijze vast te stellen. "Ofschoon sommigen", zegt Van Andel, "meenden, dat de Synode zoo een gevaarlijk compromis sloot, door geen onderwerping te eischen van de broeders aan de beslissing der Synode, en zij scheuring nu verwachten, en propaganda voor het tegendeel der Synodale beslissing", was hij van oordeel, dat het zedelijk gezag der Synode wel zóó groot was, dat de afwijkende broeders zich zouden neerleggen bij de gevallen besluiten.

Waarschijnlijk heeft Prof. Van Andel niet het einde der Synode afgewacht voor zijn correspondentie naar Nederland; immers had het door Ds. Danhof ter Synode ingediende protest hem terstond reeds anders kunnen leeren.

Ook blijkt uit zoo'n beweren van Mr. Van Andel, hoe weinig hij de "afwijkende broeders" kende, en de diepe, rotsvaste overtuiging van de waarheid hunner leergevoelens wist te peilen. —

"De Synode heeft echter niets uitgesproken over de verhouding van het christendom en de cultuur, klaagt Prof. Van Andel, en DAAR gaat toch het geheele geding om."

"De Synode heeft de broeders niet gedwongen om hun fundamenteel standpunt prijs te geven: dat de cultuur der wereld de cultuur des duivels is, die langs den weg der organische ontwikkeling hoe langer hoe zondiger wordt." Hier ligt de Doopersche gedachte aan ten grondslag, betoogt de Prof., "dat de cultuur zóó slecht is geworden, dat ze door Christus niet meer vernieuwd kan worden."

"Maar dit kan slechts ten volle aan het licht komen (namelijk die grondslag van die "Doopersche gedachte"), zegt hij verder, "als de broeders hun standpunt nader

toelichten gaan. Zij hebben een Persvereeniging opgericht en zullen een maandblad uitgeven."

"Zeer zeker", herhaalt hij dan nog eens: "De Synode van 1924 was van groote beteekenis! Zij heeft gevoelens veroordeeld, die naar het Anabaptisme overhellen. Zij heeft gevoelens veroordeeld, die naar het Ethische zweemen. Zij heeft Prof. Bouma benoemd, die beloofd heeft in het spoor van Bavinck en Kuypers te willen wandelen.

Inderdaad we zijn met goede hoop voor de toekomst bezielde.

De Chr. Geref. Kerk is feitelijk door haar crisis heen.

De Synode van 1924 mag met recht die van kerkelijk dogmatisch evenwicht geheeten worden. Nog eens: De Chr. Geref. Kerk is door de crisis heen!"

Zeker, Ds. Van Dellen heeft het vóór de Synode terecht in het wonderlijke mengelblad, dat "Onze Toekomst" heet, neergeschreven: "Er is in onze kringen een hoop misverstand en onkunde". —

De Chr. Geref. Kerk zou met den afloop der Kalamazoo'sche Synode, die, wat partijdigheid en onbillijkheid aangaat, wel tot afschrikwekkend voorbeeld mag gesteld worden door allen die het recht liefhebben en de waarheid beminnen, door de crisis heen zijn geraakt?

En zou nu tot nieuw, gezond leven zijn gekomen?

We vreezen zeer van het tegendeel.

De Drie Punten Synode gaf juist aanleiding door haar listige, valschaardige besluiten inzake de naar achteren geschoven Gemeene Gratie kwestie, dat een Drie Punten classis ontstond, en dat op het afmaken van de afwijkende en "veroordeelde" broeders in O. T. de aandacht werd gevestigd.

Indien het veroordeelen van der oude Gereformeerde waarheid getrouwe leeraars, en het aannemen als fundamentele leer van de verderfelijke dwaling der Gemeene Gratie goede hoop geeft voor de toekomst der Chr. Geref. Kerk, dan zal o.i. die toekomst geen aanleiding kunnen geven, dat de "Heilige en Waarachtige", gelijk tot den Engel der Gemeente van Philadelphia, zeggen zal tot haar: "Gij hebt mijn Woord bewaard en mijn Naam niet verloochend"! —

Wat Prof. Van Andel's teleurstelling betreft, dat de Synode van 1924 "het probleem van christendom en cultuur niet behandeld heeft", daarover hopen wij een ander maal nog wel een "toepasselijk" woordje in 't midden te brengen.

In verband met die "crisis in de Chr. Geref. Kerk", geweest of nog te komen, nog het volgende:

De hoofdredakteur van De Heraut, Prof. Dr. H. H. Kuypers, durft in De Heraut van 21 Sept. l.l., nadat hij eerst een bad had genomen in het troebele sopje, dat Prof. Van Andel aan De Rotterdammer had opgezonden, te schrijven (hoewel zeker niet tot onze groote bevreemding): "dat de Synode van Kalamazoo niet anders kon, dan, zonder aarzeling en met beslistheid, partij kiezen tegenover Ds. Danhof en Ds. Hoeksema, wilde ze geen belangrijk stuk der waarheid (n.l. de leer der Gemeene Gratie van wijlen Dr. A. Kuypers) prijsgeven."

Prof. H. H. K., niet zoo voorzichtig en verstandig als Dr. de Moor, hoopt verder, alles voor goede munt op-

nemend wat Mr. Van Andel in de vreugde zijn gemoeds over de "overwinning" door de Synode te Kalamazoo behaald aan de bevriende Nederlandsche Nieuwspers toezond, "dat na drie crisissen onze zusterkerk in Amerika rust mag hebben om in trouw aan de heerlijke belijdenis, die God ons schonk, haren weg te bewandelen.

Als de geleerde professor met die "heerlijke belijdenis" de leer der Gemeene Gratie op het oog heeft, dan zouden we moeten gelooven, dat Z.H.gel. nog zeeziek was van zijn Afrikaansche reis, of nog in den roes van de vele toejuichingen en eerbewijzen hem in Zuid-Afrika door Kerk en Staat geschonken.

Een tegenstrijdiger en tegen de waarheid der Schrift meer indruischende leer dan in het "Meesterwerk in Drie Deelen" over de Gemeene Gratie werd gegeven, zag niet vaak het licht.

En wat die beslistheid en kordaatheid der Synode van 1924 betreft, niemand, die de aan elk eerlijk gemeentelid weerzinnige behandeling van de wegens de "Loochening der Gemeene Gratie" door een zich zelf totaal onwetend verklarende "hooge kerkvergadering" heeft gadegeslagen, zal deze deugden van beslistheid en eerlijken durf, met eenige mogelijkheid aan de "kerkelijk-dogmatisch evenwichtige" Synode van Kalamazoo kunnen toekennen.

G. V. B.

DE HERAUT GEEFT CHRISTUS' VIJANDEN HET SPEL GEWONNEN EN PRIJST HUN WERK

In De Heraut van 12 October 1924 had Dr. H. H. K. een artikel over "De Volkenbond", dat aldus aanvangt:

"De vergadering van den Volkenbond te Genève heeft haar arbeid ge-eindigd en het is haar gelukt een protocol te ontwerpen, dat met algemeene stemmen is aangenomen. Indien ook de verschillende regeeringen aan dit protocol haar regel hechten en de parlementen er hun instemming mede betuigen, zal daarmede een der idealen, waarmede Wilson den Volkenbond stichtte, de vervulling nabij komen. *Er zal geen geschil tusschen de volkeren, bij dezen bond aangesloten, meer ontstaan, dat niet door arbitrage zal worden opgelost*, en wie weigert aan de uitspraak dezer arbitrage zich te onderwerpen zal als algemeene vijand worden beschouwd. Komt dit "pact" werkelijk tot stand, dan is daarmede ongetwijfeld een belangrijke schrede gezet op den weg, die tot een betere verhouding tusschen de volkeren leiden kan.

Niet dat we daarom meenen, dat door zulk een verdrag de oorlogen zullen ophouden. De utopie van het pacifisme houdt geen rekening, noch met wat de Schrift ons leert, dat er tot het einde toe oorlogen zullen zijn, noch met de boosheid van het menschelijk hart.

Maar al gelooven we niet aan de utopiën van het pacifisme en al veroordeelen we de predikers der weerloosheid onder wat schoonen schijn ze zich ook aandienen, elke poging om geschillen tusschen de natiën niet door geweld maar door recht te doen beslissen, juichen wij van harte toe.

Nu is zeker waar, dat de Volkenbond bij dit streven zich meer heeft laten leiden door humanistische motieven, dan door het gevoel dat *God* het *recht* wil handhaven. Terecht is er dan ook op gewezen, dat van een openlijke aanroeping van Gods Naam in deze vergaderingen geen spraak is geweest. En al mag daarbij niet worden vergeten, dat McDonald in zijn rede wel degelijk gewezen heeft op Christus' Evangelie, en Mott, de president van den Volkenbond, in zijn sluitingsrede zeer beslist voor zijn Christelijke beginselen is uitgekomen, toch begrijpen we, dat in onze christelijke pers over dit niet-rekenen met God en Zijn Woord is geklaagd.

Maar al zijn we het met deze critiek van harte eens, daaruit volgt nog niet, dat men geen waardeering kan hebben voor *de betere gezindheid*, die de staatslieden op deze Bondsvergadering bezielde, en voor den arbeid door hen tot stand gebracht. Zelfs indien hier niet anders dan humanistische motieven in het spel waren, dan is dit humanisme toch altoos te prijzen boven het ruwe geweld van den sterke of de verheerlijking van den oorlog. Uit *het hooger christelijk standpunt* moge het waar zijn, dat al wat niet uit het geloof geschiedt, zonde is, *maar deze maatstaf kan niet worden aangelegd voor het gewone menschelijk leven*.

Als christen keuren we het of, dat een zieke alleen vertrouwt op doctor en medicijnen, terwijl de genezing van God komen moet; maar het bestrijden van de ziekte door geneesmiddelen, zelfs al geschiedt dit door een ongeloofvige, is daarom op zich zelf niet verkeerd. Of wil men liever, om het nu eens in dogmatische termen uit te drukken, er moet hier scherp onderscheiden worden tusschen wat *louter uit den zondigen aard des menschen voortkomt* en wat *nog te danken is aan de inwerking van hetgeen Calvijn noemde de "Gemeene Gratie"*. Wanneer onder de volkeren niet anders werken dan motieven van haat, zelfzucht, wantrouwen, het willen beslissen van alle geschillen door de wapenen, dan werkt daarin de geest van den afgrond. Maar wanneer opnieuw samenwerking wordt gezocht, het recht boven het geweld wordt ge-eerd, en naar bestendiging van den vrede wordt gestreefd, dan kunnen we daarover ons verblijden, al betreuren we het, dat de geest van Christus wordt gemist, die alleen het waarlijk goede in ons werken kan. Zoo is het niet alleen met den Volkenbond, maar bij zooveel wat om ons heen tot stand wordt gebracht door kringen, *die daarbij zeker niet gedreven worden door de eere Gods*. of door eerbied voor Zijn Woord, maar *voor wier zedelijke motieven men sympathie gevoelen kan*, en wier arbeid om het verkeerde in het maatschappelijk leven tegen te gaan, men waardeeren kan. Denk slechts aan de bestrijding van dronkenschap, ontucht, blanke slavinnenhandel, verspreiding van zedeloze lektuur, speelzucht, overdadige weelde enz. We mogen het afkeuren dat degenen die den strijd tegen zulke zonden aanbinden dit niet doen om Gods wil maar uit humaniteitsmotieven, en zij *niet rekenen met Gods genade maar alleen met den menschen wil*, maar *die strijd tegen de zonde op zich zelf verdient geen blaam maar lof!*"

Wij zouden willen vragen: Is er niemand in Nederland, die Dr. H. H. K. over deze woorden tot de orde heeft geroepen?

Is het niet buiten kijf, dat Dr. H. H. K. hier precies redeneert gelijk de "vrome" Liberalen in Nederland tegen wien des Hoofdredakteurs heer vader tientallen van jaren den strijd heeft aangeboden om deze reden?

Het Christelijk geloof goed voor de binnenkamer, maar niet voor het leven der menschheid in 't algemeen!

Heeft men in Nederland geen Gereformeerde voelhorens meer?

Wij zouden verder willen vragen: Is het recht van den sterkste ook goddelijk recht te noemen?

Is de Volkenbond te Genève met eenig recht te heeten een produkt van menschelijk rechtsgevoel of humanitair mededooen?

Was de oprichting daarvan niet bedoeld om een instrument voorhanden te hebben zoodat Engeland en Frankrijk niet langer bevreesd behoeften te zijn voor de Deutsche natie als een militaire koloniale mogendheid?

Behoort met eenigen grond de Volkenbond tot de dingen die Godes zijn, en van Boven, en die daarom door de christenen moeten gezocht en bedacht worden?

Behooren de leden van den Volkenbond naar hun leven en streven aangemerkt met eenig recht tot degenen, waarvan met reden kan worden verwacht dat Christus in den dag der dagen tot hen zal zeggen: Komt in, gij gezegenden mijns Vaders, be-erft het Koninkrijk dat U bereid is van de grondlegging der wereld?, omdat zij den minsten van de broederen des Heeren Christus hebben gediend?

Is wat "hoog" is onder de menschen voor God geen gruwel meer?

Zijn de kinderen der menschen, die Gods wederbarende genade niet deelachtig zijn, geen kinderen der duisternis meer?

Is Satan niet meer de vorst, de overste dezer wereld, de god dezer eeuw die de zinnen verblindt van zijn kinderen?

Zijn tegenwoordig de gouvernementspersonen en de regeeringsvertegenwoordigers allen belijders van 's Heeren Naam?

Beteekent het wel een stip, of Gods Naam openlijk wordt aangeroepen in dergelijke vergaderingen waar Zijn Woord wordt veracht of niet gekend?

En heeft het iets te beduiden voor ons of voor het streven van dien Bond, dat een of ander lid, b.v. de socialist Ramsay McDonald, van evangelie of christendom spreekt?

Zijn ook geen Turken en Heidenen leden van den Volkenbond?

Heeft de Satan geen heerschappij meer over de koninkrijken dezer wereld en hunne heerlijkheid; en geen macht meer om ze weg te schenken aan wien hij wil?

Heeft de wereld nu *niet* de duisternis liever dan het licht? En is thans Christus' Koninkrijk *wel* van deze wereld?

Heeft Gods Woord voor de christenen in Nederland zijn kracht verloren, geen vat meer op hen; en moet nu ook door de redaktie van De Heraut opnieuw mensche-

lijke wijsheid en schijnvroomheid van het pad der waarheid afvoeren?

Indien zoo, dan ja, is voorzeker reformatie hard noodig, al zouden wij die niet willen zoeken op de banen, die "De Reformatie" in Nederland uitbakt en plaveit.

Maar een terugkeer tot zuivere paden, tot de Wet en de Getuigenis, is wel allernoodzakelijkst om een waarachtig christelijk leven weer te leiden, gelijk het verbonds-kind betaamt.....

Nog eens; met verwondering hebben wij aangestaard de woorden die Dr. H. H. K. in De Heraut van 12 Oct. l.l. schreef over den Volkenbond.

Wat zijn vader jaren lang onder veel smaad van "liberalen van alle gading" bestreedt, wordt door den zoon aangeprezen en verheerlijkt!

Tegen dezelfde leer en beschouwing die het Herautnummer door ons genoemd ten beste gaf, een leer die Christus zijn eere ontrooft en het christelijk leven ontzenuwt, een leugenleer, werd door den ouden Kuiper jaren en jaren lang met mond en pen gevochten.

De zoon, die 's vaders opvolger werd aan Universiteit en in diens lijfblad, verloochent al dit werk en dien strijd. Voor hem is dat al ijdel geweest.

Hij geeft, met Dr. Kuiper's Gemeene Gratie in den arm, aan de vroegere aartsvijanden van "Christus onzen Koning" het gansche terrein gewonnen.

En die Gemeene Gratie zou het fundament van het Gereformeerde leven zijn?

Dat zij verre! Daarvoor beware ons onze Verbonds God!

Waar de Revolutie opstand was tegen God en verwerping van 's Heeren ordinantiën; en die Revolutie over "heel de linie", ook in Nederland, zegevierde, naar het oordeel van wijlen Dr. A. Kuiper zelf; de Vrijheidsboom het symbool was van de verachters van het Kruis van Christus; en onder dien boom der boosheid en van rebellie tegen God nog steeds wordt geschild door de volken en regeerders der wereld; daar is ook Dr. H. H. Kuiper gedeserteerd uit "de slagorden des levenden Gods", en roemt hij nu mee met de vijanden des kruises van Christus.

Immers — "*de maatstaf van het christelijk geloof*", de eisch van Gods Woord, "*kan niet worden aangelegd voor het gewone menschelijk leven.*"

Ikabod!

G. V. B.

(De schuine letter is van ons. G. V. B.)

Deze wereld gaat voorbij,
Jezus' broedren, vreemdelingen;
Laat ons 't lied der kindren Gods,
't Lied van eeuwig leven zingen;
Zingen in den donkren nacht,
't Heil dat ons bij Jezus wacht!

Dwars door de menschheid heen gaat de scheiding van belijders en bestrijders van Christus.

BAVINCK.

WHAT SCRIPTURES TEACH CONCERNING FALLEN MAN

The first sin of our first parents, Adam and Eve, emitted over the entire human race a copious stream of unspeakable misery and woe. Adam's guilt was imputed unto us. All men consequently are by nature children of wrath and the Divine threat "The day that thou eatest thereof thou shalt surely die" is realized in respect to every individual. Man comes into the world a spiritual corpse. The original holiness, beauty and perfection with which the Father of lights had clothed our first parents is wanting. Man's life upon this earth is a continual death. And if he departs without Christ his decease is a plunge into the deep abyss of death eternal.

That all man are sinners is undeniably and abundantly asserted by Scriptures. Concerning the generations before the Deluge it is reported that the wickedness of man was great on the earth and that every imagination of the thoughts of his heart was only evil continually, that the earth was corrupt before God and filled with violence, that all flesh had corrupted his way upon the earth. Genesis VI: 5, 11, 12. The flood brings no change. For in speaking of Noah's posterity the Lord said that the imagination of man's heart is evil from his youth. Genesis 8: 21. Who, complains Job, can bring a clean thing out of an unclean, not one. Job 14: 4. For there is no man that sinneth not. 1 Kings 8: 46. The Lord looked down from heaven upon the children of men to see if there were any that did understand and seek God. They are all gone aside. They are all together become stinking. There is none that doeth good, no not one. Ps. 14: 2, 3. If thou shouldest mark iniquities, O Lord, who shall stand? Ps. 130: 3. For in thy sight shall no man living be justified. Ps. 143: 2. Who can say I have made my heart clean, I am pure from my sin? Proverbs 20: 9. For there is not a just man upon earth that doeth good and sinneth not. Ecclesiastes 7: 20. Now we know that what things soever the law saith, it saith to them who are under the law, that every mouth may be stopped and that all the world may become guilty before God. Therefore by the deeds of the law there shall no flesh be justified in His sight; for by the law is the knowledge of sin. Röm. 3: 19, 20. Wherefore, as by one man sin entered into the world, and death by sin; and so death passed upon all men for that all have sinned. Rom. 5: 12. But the Scriptures hath concluded all under sin. Gal. 3: 22. And the whole world lieth in wickedness. 1 John 5: 19.

Man is sinful from his very beginning: The wicked are estranged from the womb: they go astray as soon as they are born, speaking lies. Their poison is like the poison of a serpent: they are like the deaf adder that stoppeth her ear, which will not hearken to the voice of charmers, charming never so wisely. Ps. 58: 4, 5. That which is born of the flesh is flesh. John 3: 6. But sin, taking occasion by the commandment, wrought in me all manner of concupiscence. For without the law sin was dead. For I was alive without the law once: but when the command-

ment came sin revived and I died. And the commandment which was ordained to life, I found to be unto death. Rom. 8:7-10. Wherein time passed ye walked according to the course of the world, according to the prince of the power of the air, the spirit that now worketh in the children of disobedience, among whom also we all had our conversation in times passed in the lust of our flesh, fulfilling the desires of the flesh and of the mind: and were by nature the children of wrath, even as others. Eph. 2:1-4.

The heart of man is corrupt: Every imagination of the thoughts of his heart was only evil continually. Gen. 6:5b. For the imagination of man's heart is evil from his youth. Gen. 8:21b. The fool hath said in his heart there is no God. Ps. 14:1. The heart is deceitful above all things and desperately wicked; who can know it? Jer. 17:9. And I will take away the stony heart out of your flesh. Ezech. 36:26. For out of the heart proceed evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false witness, blasphemies. Matt. 15:19.

The will of man is corrupt and his mind is darkness: Therefore they say unto God, depart from us for we desire not the knowledge of Thy ways. Job 21:14. Because that, when they knew God, they glorified him not as God, neither were thankful; but became vain in their imaginations, and their foolish heart was darkened. Professing themselves to be wise they became fools, and changed the glory of the incorruptible God into an image made like unto corruptible man, and to birds, and four-footed beasts, and creeping things. Rom. 1:21-23. For it is written, I will destroy the wisdom of the wise, and will bring to nothing the understanding of the prudent. Where is the wise? Where is the scribe? Where is the disputer of this world? Hath not God made foolish the wisdom of this world? For after that in the wisdom of God the world by wisdom knew not God, it pleased God by the foolishness of preaching to save them that believe. 1 Cor. 1:19-21. But the natural man receiveth not the things of the Spirit of God, for they are foolishness unto him, neither can he know them, because they are spiritually discerned. 1 Cor. 2:14. Having the understanding darkened, being alienated from the life of God through the ignorance that is in them, because of the blindness of their heart. Eph. 4:18. For ye were sometimes darkness, but now are ye light in the Lord. Eph. 5:8.

Man's conscience is polluted and needs cleansing: But unto them that are defiled and unbelieving there is nothing pure; But even their mind and conscience is defiled. Titus 1:15; that could not make him that did the service perfect, as pertaining to the conscience. Hebr. 9:9. How much more shall the blood of Christ, who through the eternal Spirit offered Himself without spot to God purge your conscience from dead works to serve the living God. Hebr. 9:15; having our hearts sprinkled from an evil conscience, and our bodies washed with pure water. Hebr. 10:22b.

The natural man is powerless to desire, will and do the good: Can the Ethiopian change his skin or the leopard his spots? Then may ye also do good that are accustomed

to do evil. Jer. 13:23. Whosoever committeth sin is the servant of sin. If the Son, therefore shall make you free, ye shall be free indeed. John 8:34, 36. Because the carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God, neither indeed can be. Rom. 8:7.

The natural man is incapable and unwilling to even hear and see the right. He is spiritually and morally blind and deaf. Yet the Lord hath not given you a heart to perceive, and eyes to see, and ears to hear unto this day. Deut. 29:4. Then the eyes of the blind shall be opened, and the ears of the deaf shall be unstopped. Isa. 35:5. To open the blind eyes, to bring out the prisoners from the prison, and them that sit in darkness out of the prison house. Isa. 42:7. Having eyes full of adultery, and that cannot cease from sin, beguiling, unstable souls, a heart they have exercised with covetous practices, cursed children which have forsaken the right way, and are gone astray following the way of Baalim the son of Bosor, who loved the wages of unrighteousness. 2 Pet. 2:14-16. For all that is in the world, the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life., 1 John 2:16. Hear now this, a foolish people and without understanding, which have eyes and see not, which have ears and hear not. Jer. 5:21. But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Zach. 7:11.

The natural man urges the members of his body to serve his wicked soul: For their feet run to evil and make haste to shed blood. Prov. 1:16. A proud look, a lying tongue and hands which shed innocent blood, a heart that deviseth wicked imaginations, feet that be swift in running to mischief, false witness that speaketh lies, and he that soweth discord among brethren. Prov. 6:17-19. None calleth for justice, nor any pleadeth for truth, they trust in vanity and speak lies, they conceive mischief, and bring forth iniquity. They hatch cockatrice eggs, and weave the spider's web: He that eateth of their eggs dieth, and that which is crushed breaketh out into a viper. Their webs shall not become garments, neither shall they cover themselves with their works. Their works are works of iniquity, and the acts of violence is in their hands. Their feet run to evil, and they make haste to shed innocent blood: their thoughts are thoughts of iniquity, wasting and destruction are in their paths. The way of peace they know not; and there is no judgment in their goings; they have made them crooked paths; whosoever goeth therein shall not know peace. Isa. 59:4-8. They are enclosed with their own fat, with their mouths they speak proudly. Ps. 17:10. Who (the wicked) have said with our tongues will we prevail, our lips are our own: who is Lord over us? Ps. 12:4. And they bend their tongues like their bow for lies, but they are not valiant for the truth upon the earth; for they proceed from evil to evil and they know not me, saith the Lord. Jer. 9:3. And they will deceive every one his neighbor, and will not speak the truth; they have taught their tongues to speak lies and weary themselves to commit iniquity. Jer. 9:5. Whose mouth is full of cursing and bitterness; their feet are swift to shed blood. Rom. 3:14, 15.

What the Scriptures have to say relative the condition of natural man may be briefly expressed as follows: Man is conceived in sin, born a spiritual corpse. He desires, wills, and performs evil only. He cannot desire, will and think and do good.

Our fathers actually succeeded in extracting from Scripture a truth fundamental, when they agreed that man, revolting from God by the instigation of the devil, and abusing the freedom of his own will, forfeited these excellent gifts and on the contrary entailed on himself blindness of mind, horrible darkness, vanity and perverseness of judgment, became wicked, rebellious and obdurate in heart, and impure in his affections; that man after the fall begat children in his own likeness (a corrupt stock produces a corrupt offspring) that all the posterity of Adam, Christ excepted, have derived corruption from their original parents.

The natural man according to Scripture and our Standards is a terrible, horrible and most loathsome creature.

THE EXTENT OF MANS DEPRAVEDNESS

Now the question arises: can natural man dead in trespasses and sin yet do good? And now I am thinking of the generosity of the unregenerated man of wealth, who often responds so liberally to the cry of the afflicted and the distressed. I have in mind the activities of the philanthropists. I am thinking of the hero who lays down his life for his country. I have in mind the self-sacrificing mother, the indulgent father, the obedient son, the modest maiden-daughter, the devoted wife, the providing husband, the law-abiding citizen, the cultured gentleman, and the well-bred man of the world who is sure to do the proper thing at the proper time. In a word, does this so-called civic-righteousness as depicted above and which one so often meets with in the world, actually imply that natural man, even though he be dead in trespasses and sin, is nevertheless performing works which are actually genuine and positive good works? Our answer depends upon the ethical value of civic-righteousness. If a civic-righteous work or deed is an actual real positive good work then it follows that natural man is performing real positive good works even though he be dead in trespasses and sin. In this case the bad tree is bringing forth good fruit.

This is the question then to which we must have an answer: Are civic-righteous works actual real positive good works? We shall, to be sure, permit Scripture to answer our question. We must hear what God's Word has to say. And Scripture's answer is decisive. Thereupon we shall go with our question to our Standards. Then too we desire, do we not, to know what our spiritual father John Calvin has to say about the matter. We shall also ascertain how the late Dr. A. Kuyper Sr. regarded this so-called civic-righteousness.

Let us now hear what Scripture has to say. The apostle Paul asserts: And whatsoever is not of faith is sin. Rom. 14:23b. Rev. J. M. Ghysels' meditation on this passage, is to the point. Rev. Ghysels asks: "Why is it impossible

to please God without faith? Do you know why? Because of the very nature of faith. What is faith? We might define in several ways according to our point of view. In this connection we desire to say three things concerning it.

The first is this: Faith is the principle of self-abdication.

My second point is this: Faith is the principle which honors and obeys the Word.

Finally: Faith is the principle that unites the soul with God."

Rev. Ghysels is correct. The thing that we do must be done to the honor and glory of God; it must be done out of obedience to God's Word. That is to say: We may only do those things of which we are confident that they agree with God's revealed will. Nay more: the good works we perform must be done *because God* commands us to do them; that is to say, *we must will* to do them because *God* commands it. This is obedience. True obedience to be sure is permeated with love, not with fear.

Therefore, if a good work is not performed to the honor and glory of God, and out of obedience and love for God, it is sin, according to Paul. According to this passage, therefore, civic-righteousness of the unregenerate, is sin, as in his heart there is no love for God, nor is there present with him this true obedience and he honors and glorifies God not.

1 Cor. 13 contains a remarkable passage. It reads: Though I speak with the tongues of men and of angels and have not charity (love) I am become as sounding brass, or a tinkling cymbal.

And though I have the gift of prophecy, and understand all mysteries, and all knowledge; and though I have all faith, so that I could remove mountains, and have not love, I am *nothing*.

And though I bestow all my goods to feed the poor, and though I give my body to be burned, and have not charity, it profiteth me nothing.

This passage condemns civic-righteousness. Good works if not performed out of love toward God are sin, and the doer of them is as sounding brass, as a tinkling cymbal. He is nothing. His good works profit him nothing.

Matt. 22:37-40: Jesus said unto them, Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind. This is the first and great commandment. And the second is like unto it, Thou shalt love thy neighbor as thy self. On these two commandments hang all the law and the prophets.

Hebrew 11:6: But without faith it is impossible to please him (God).

Deeds which are not pleasing to God must be sin. Calvin asks: "Ik zou waarlijk van hen, die verdichten, dat de mensch met eenige gerechtigheid der werken God ontmoet, wel begeeren te weten, of zij meenen, dat er volstrekt eenige gerechtigheid is, buiten die, welke God aangenaam is? (Calvijn's Institutie, Deel II, p. 292).

The Lord had given unto Israel a ceremonial law. To that law the Jews were outwardly conforming. And the Lord said: Bring me no more vain oblations, incense is

an abomination unto me; the new moons and sabbaths, the calling of assemblies, I cannot away with it, it is *iniquity* even the solemn meeting; your new moons and your appointed feasts my soul hateth. They are a trouble unto me. I am weary to bear them.

And when ye spread forth your hands, I will hide mine eyes from ye; yea when ye make many prayers, I will not hear. Outward conformity to the law (and civic-righteousness is outward conformity to the law) is sin. "The calling of assemblies, I cannot away with, *it is iniquity.*"

Rom. 8:7: Because the carnal mind is enmity against God; for it is not subject to the *law* of God, neither can it be.

Is there anyone who dares to assert, with these passages of Scripture before him that civic-righteousness is not sin?

Scripture denominates "natural good" sin. The unregenerate *sins*. So the Scriptures teach. Shall we close our eyes to Scripture?

Classis Grand Rapids East is engaged in deposing Rev. Herman Hoeksema because he asserts with Scripture that natural good is sin. God have mercy upon classis Grand Rapids East.

DR. ABRAHAM KUYPER ON THE TOTAL DEPRAVITY OF MAN

It appears from Dr. Kuyper's monumental work "De Gemeene Gratie" that this thinker regards the so-called civic-righteous works as real actual positive good works. True, Dr. Kuyper distinguishes between "natural" and "spiritual" good. The unregenerated, according to him, perform by means of "common grace" natural good. The spiritual good is performed by the regenerated only. But this distinction does not militate against my assertion that Dr. Kuyper regards "civic-righteous" work as actual positive good work, for, according to him, natural good is genuine real positive actual good; only, the real positive genuine good of the unregenerate is *natural* genuine good, and the good of the regenerate is *spiritual* genuine good. According to Kuyper, the adverbs *actual* and *real* must be applied to the good performed by the unregenerate as well as to the good performed by the regenerate. As to the distinction, "natural" and "spiritual" good I will show in a following essay that it is an impossible one of Pelagian origin and not found either in the Scriptures or in our Standards.

The point is that Dr. Kuyper regarded the so-called civic-righteousness as *actual genuine* righteousness, not sin. This is very evident from his writings. Dictations, Locus de Salute, p. 145, you find this question with its answer: "Wie zijn de voorwerpen van deze genadedaad Gods? Tot op zekere hoogte gaat er eene heiligende werking Gods uit op alle menschen, n.l. in de algemeen genade." According to this statement of Kuyper the so-called common grace implies sanctification. The sinner is sanctified before he is regenerated. Even the reprobate undergoes the sanctifying influence of the Holy Spirit.

I realize that I am quoting from students' dictations which are not always reliable. And I would not hold Dr. Kuyper responsible for the statement if it were not for the fact that he corroborates it in his Gemeene Gratie. Let me furnish proof. We find in the Gemeene Gratie, Vol. 1, p. 7, a paragraph which reads as follows: "Aan het doodelijke karakter der zonde hebben onze Gereformeerde vaders steeds vastgehouden, van nature dood door de zonde en de misdaden bleek aller getuigenis. Maar schijnbaar klopte dit niet op de werkelijkheid. Er was in die zondige wereld ook buiten de kerk zooveel schoons, zooveel eerbiedwaardigs, zooveel dat tot jaloerschheid verwekte. Dit stelde voor de keus om of al dit goed en tegen beter weten in te loochenen en met de Doopers af te dwalen of wel om den gevallen mensch niet zoo diep gevallen voor te stellen en alzoo te verdolen in de Arminiaansche ketterij. En voor dien tweesprong geplaatst heeft nu de Gereformeerde belijdenis geweigerd een dier beide wegen in te slaan. Voor het goede en schoone buiten de kerk onder ongeloovigen in de wereld mochten wij het oog niet sluiten. Dit goede was er, en moest erkend. En evenmin mocht ook maar iets afgedongen op de volstreekte verdorvenheid der zondige nature. Doch hierin lag de oplossing van deze schijnbare tegenstrijdigheid, dat er ook buiten de kerk, onder de heidenen, midden in de wereld, genade werkte, genade niet eeuwig noch tot zaligheid, maar tijdelijk en tot stuiting van het verderf dat in de zonde school". On Page 49 of Vol. 2 (De Gemeene Gratie) we find the following: "De Gereformeerde Kerken belijden conform de H. Schrift dat door hetgeen voorviel in het nu verloren Paradijs 'onze natuur alzoo is verdorven geworden dat wij allen in zonde ontvangen en geboren worden' en zulks wel in dien zin dat wij ganschelijk onbekwaam zijn tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Een staat waarin geen keer kan komen tenzij wij door den Geest Gods wedergeboren worden. "Van deze belijdenis nu kan niet gezegd, dat ze accordeert met onze persoonlijke ervaring noch ook met veel dat we elders in de Schrift lezen(?). Niet met onze persoonlijke ervaring, want ook bij van alle geloof vervreemde menschen bij wie wij met geen wedergeboorte rekenen mogen, ontmoeten wij velerlei levensuiting die liefelijk aandoet, en wel verre van tot het kwaad te neigen er veeleer tegen ingaat". Dr. Kuyper in this paragraph repudiates the confessions by an argument from experience.

You see, the so-called civic-righteousness militates against the doctrine of the total depravity of man as taught by the Scriptures and our Standards. Clear then, that Kuyper regards the civic-righteousness of the unregenerate as having real ethical value. According to Kuyper, natural good is real actual good, so much so that he needs the doctrine of common grace to make it possible for himself to cling to the Scriptural doctrine of the total depravity of man.

That Dr. Kuyper thought of civic-righteousness as genuine appears from the phrase "Dit stelde voor de keus om al dit goede tegen beter weten in te loochenen en met

de Doopers of te dwalen". According to Kuyper one falls into the error of Anabaptism if one denies that civic-righteousness is real genuine righteousness. The very fact that, to his mind, natural good militates against the doctrine of our fathers to the effect that natural man is totally corrupt, clearly indicates that Kuyper regarded civic-righteousness as actual genuine righteousness. According to Kuyper, the natural good of the unregenerated is positive virtue. If not, there would have been to his mind, no conflict between "natural good" and the doctrine of total depravity of man. It would simply have been a case of bad trees bringing forth bad fruit. Kuyper's work entitled *De Gemeene Gratie* is a huge attempt on his part to make it seem plausible how that total-depravedness and genuine righteousness can dwell together in one body. It is needless to say that he failed miserably as we shall make clear in a following essay. Clear, that the statement which we found in the Dictations relative man's sanctification prior his regeneration agrees fully with Kuyper's writings in *De Gemeene Gratie*.

Dr. A. Kuyper Sr. set aside the plain teachings of Scripture and of our Confession and of John Calvin and of St. Augustine, when he asserted that the natural man performs real good.

DR. ABRAHAM KUYPER'S VIEW OF THE NATURAL MAN CONDEMNED BY SCRIPTURE, OUR STANDARDS, AND JOHN CALVIN

Kuyper's view of natural man is condemned by the Scriptures, as we have seen. (See above article). Scripture teaches that civic-righteousness of the unregenerate is sin.

Our Standards assert that the natural man can do no good, that he is capable of sinning only. Question eight of our Catechism reads: "Are we then so corrupt that we are wholly incapable of doing any good and inclined to all wickedness?" The answer: "Indeed we are except we are regenerated by the Spirit of God". Neither do our Confessions hesitate to denominate the so-called civic-righteousness sin. Art. 14 of our Confession of Faith reads: "And being thus become wicked perverse and corrupt in all his ways he hath lost all his excellent gifts which he had received from God and only retained a few remains thereof which, however, to leave man without excuse for all the light which is in us is changed into darkness as the Scriptures teach us saying.... "Canons of Dordt III, Art. 4 reads as follows: "There remains however in man since the fall the glimmerings of natural light whereby he retains some knowledge of God of natural things and of the difference between good and evil and discovers some regard for virtues, good order in society and for maintaining an orderly external deportment. But so is this light of nature from being sufficient to bring him to a saving knowledge of God and to true conversation that he is incapable of using it aright even in things natural and civil. Nay, further, this light such as it is man in various ways renders wholly polluted and holds it in unrighteousness by doing

which he becomes inexcusable before God". Clear, is it not, that our Standards label civic-righteousness *sin*?

Let us now learn how John Calvin regards civil good. Permit me to remark that I am quoting a Dutch translation by G. Bawn, E. Cunitz, and E. Reuss. Chapter 14 of Book III contains the following: "Naardien dan hunne werken (the good works of the unregenerate) van de onzuiverheid des harten als van derzelve oorsprong af bedorven zijn zoo mogen zij met geen meer recht onder de deugden worden gesteld dan de ondeugden, die, wegens hare gelijkheid en overeenkomst met de deugd plegen te misleiden. Eindelijk, dewijl wij weten dat het onveranderlijk einde des rechts is dat God gediend wordt dat al wat tot iets anders strekt terecht den naam van recht verliest. Dewijl zij dus niet zien op het doel dat de wijsheid Gods hun voorstelt zoo is hetgeen zij doen, schoon het ten aanzien van het uitwendig bedrijf *goed schijnt*, (*niet goed is*) nochtans ten opzichte van het verkeerde doel *zonde*." And again: om deze reden is dit gezegd geworden door Augustinus: 'Onze godsdienst onderscheidt de rechtvaardigen van de onrechtvaardigen, niet door de wet der werken, maar door die des geloofs, zonder welk geloof alle werken die goed schijnen in zonden veranderen'." This quotation informs us what Augustine thought of civil good. He, too, takes civil good to be sin. Again Calvin, "Ten laatste is het zeker dat het kwade boomen zijn, dewijl er zonder de gemeenschap van Christus geene heiligmaking is". Calvin means to say that the sinner is not sanctified until he has been placed in a vital contact with Christ. Not until then does the sinner undergo the sanctifying influence of the Holy Spirit. According to Kuyper the sinner is sanctified before he is regenerated. Even the reprobate undergoes the sanctifying influence of the H. Spirit. The doctrine of Common Grace by Kuyper implies exactly this.

Now let us still further hear Calvin again: "Zij (the good works of the reprobate, the unregenerate) mogen dan wel schoone en op het oog kostelijke en voor den smaak aangename vruchten kunnen voortbrengen, goede echter geenszins. Hieruit zien wij lichtelijk, dat al wat de mensch bedenkt, overlegt, en verricht, eer hij met God verzoend wordt door het geloof, vervloekt is, en niet slechts van geene waarde is tot rechtvaardigheid, maar ook gewis de verdootenis verdient." In John Calvin's eyes civil-righteousness is *sin*.

It is clear that there is a fundamental difference between the teachings of Dr. Abraham Kuyper, relative the total depravity of the sinner and the teachings of Scripture and of our Standards and of John Calvin on the same matter. Dr. Kuyper taught that "civic good" is real genuine good. He regarded "civic good" as virtue having real moral value. The Scriptures, our Standards and John Calvin, on the other hand, do not recoil from declaring civic good to be sin. The Scriptures, the Fathers who have formulated our Standards, and John Calvin did not need common grace to make it possible for themselves to maintain the total depravity of man. And

for the very simple reason that they regarded the civic-righteous deeds of the reprobate and the unregenerate as bad fruit. They had no problem. For, the fruit which the bad trees grew was also bad as well as the tree. Consequently, the Scriptures and our Standards know nothing of common grace. True, John Calvin teaches a certain kind of grace which is common to all. Be it said, however, that there is a most essential difference between the common grace of John Calvin and that of Dr. Kuyper, as we shall have occasion to see in a following essay.

Dr. Kuyper's was the task to prove from Scripture that a bad tree brings forth good fruit. This he did not succeed in doing. Jesus states explicitly that bad trees bring forth bad fruit. The good tree good fruit. Kuyper was unable to prove his proposition from Scripture. Thereupon he attempted to justify it before the bar of reason. He failed miserably, as I shall make clear in a future paper. His failure was inevitable. For he attempted the impossible. Dr. Kuyper's common grace is not taken from Scripture. It is a product of his own fertile imagination. Therefore human philosophy. Again, Dr. Kuyper's theory of common grace is a negation of the total depravity of the sinner, a negation of the numerous passages of Scripture which assert that man is totally corrupt.

G. M. O.

A BRIEF SKETCH OF THE REVELATIONAL REQUISITE FOR PROGRESS OF DOGMA

We wish to show as briefly as we can how God by progressive revelation to His people established for the church of the N. T. the requisite for the development of her dogmas. God commenced the revelation of Himself with the earliest of days. But this revelation of God was not completed until the days of the Son of Man, of Jesus Christ, the Savior and Redeemer.

For progress of dogma we are, therefore, dependent upon the Word and the work of the living God. This dependence is in itself the characteristic of Protestantism. Without this dependence Protestantism would mean nothing. In Scripture men are called upon to expect and to wait for the guidance of God; and it follows therefrom that we may hope to be led into fuller truth as we wait upon Him.

For humble men progress of dogma may sound somewhat suspicious. To them it must seem somewhat audacious to desert old trodden paths, especially if they must be deserted in reliance merely on their own judgment. Were there no resource for us but to depend simply upon our own human judgment for progress of dogma, then perhaps the most pious souls of our world would be found clinging tenaciously to the traditions of the past. And that would mean an end to all progress.

But if it is possible that men should be as truly led by God today as were the men of olden time, then what had at first seemed a mere audacity may become a plain duty. God has His message for each generation. He had a

special message for the pious Jews of Christ's day. A special message was given to the church under the sway of the Roman emperors. Thruout the Middle Ages God guided His little flock in the ways of fuller truth. The Reformers had their Divine instruction. Our fathers in the Netherlands in 1618-1619 and again in 1834 received the guidance of God into fuller truth as well as bravery and courage to be the living witnesses of His law and testimony. In 1886-1892 God's message was clear unto the Israel of the Netherlands. Step by step God leads us into fuller truth. And when we hear His voice, when He makes His objective truth glow for us because He gives a better insight into His word, and it begins to glow for us as though it is filled with new truths, then it is not audacity, but rather the essence of fidelity, to welcome these new truths and to go out into fresh paths.

Those timid souls who live as if to cling to the past were the only way of safety, are leaving the living God out of account. They are acting as if He with His all-pervasive being had only lived in the past. Nay, not thus. The life of faith is always a great venture. Thus it was for the Patriarchs. Thus it was for the early Church Fathers. Thus it is for us. Faith always meant a willingness to risk all for God, trusting solely to His leadership.

True enough, the fundamental facts and characteristic principles of this faith are especially recorded for us in the N. T. It is to it that we have to turn if we desire to learn what the Christian faith is, and what it signifies for humanity. There we have presented to us not merely the origin of the Christian Church, but its essential character, the sources of its inspiration, and the supreme standard of its life.

Without the light of the New Testament we could not understand the O. T. Neither, however, could we understand the N. T. fully if the O. T. were lost. The two are integrally linked together. And it is not by accident that the O. T. is bound with the N. T. as an integral part of the Christian Bible. For though Christianity was in one sense a new thing in the world, in another it was but the culmination of a divine revelation which had been long in process. It had its roots deep in the past. Likewise the faith of the patriarchs was essentially the same divine gift as the faith of the N. T. believer. The Son of Man Himself is according to the flesh the child of Judaism. He was born into a race, whose chief distinction was that God had chosen it for Himself as the instrument of His purposes, and whose proudest memories were of holy men and prophets of the Most High God. The Son of Man was nourished from the earliest years by communion with the ever-living One, the God of Abraham, David and Isaiah. He knew and spoke of Himself as the fulfiller of Israel's prophecy. He spoke of Himself as the "Desire of all the Nations". He ever regarded the O. T. with the profoundest reverence as the record of the divine discipline of the chosen people and that which He revered has a permanent claim on the homage of His disciples.

What He revered we also reverence. We also wish to pay the homage of disciples. For in it, we also, come in contact with the everliving God. His holy books teach us concerning the preparation, establishment and completing of His great eternal Kingdom which shall fill the earth. In them we have the picture of the holy city, New Jerusalem, which is being prepared by the ages of the Lord; they give a vision of the Tabernacle of God which shall be with men and which John saw descending out of heaven from God upon the new earth. Gorgeously arrayed and bedecked, described as the exquisitely beautiful, yet in terms which leave the impression that no human language on earth is a fit instrument wherewith to describe its majestic glory. From God's books we know that we are not at Mount Sinai but at Mount Zion, the city of the living God, with its innumerable company of angels and saints made perfect. Truly, an inheritance, incorruptible, not defilable and never fading away. Remaining forever. Its righteousness shining as the brightness of the morning dawn. Its salvation as a burning lamp. For the sake of which the Servant of the Lord did not rest and would not hold His peace. Neither shall we. If we do, we shall never share in that new name which Jehovah shall name. Thus God's book teaches us.

But if as true disciples we shall pay our homage, we must also be willing to look at its teachings concerning that place where the worm dieth not and where the fire is not quenched. There is, indeed, in it a description of a lake that burneth with fire and brimstone. Over against heaven there is hell. A description of the ever-transcending beauty and glory of the former goes hand in hand with the description of the terrible dismalness and the abject God-forsaken bitterness of the latter. God's fruit of the ages of time is not only to be found in the New Jerusalem and the Zion of eternity, but also in the eternal Sheol and the everlasting Valley of Hinnom. To think of the fruit of the ages in a different way is not scriptural. God has wrought all things for His Name's sake, also the wicked for the day of evil. In eternity, heaven and hell form an eternal antithesis.

If now the fruit of the ages is, according to revelation, a never-ending antithesis, what else can we expect of anything in the ages which bear the fruit than to find the mark of the antithesis. From the earliest times good has stood over against evil. The truth over against the lie. The believers are always against the unbelievers. Kingdom against kingdom, nation against nation, people against people, father against father, son against son, mother against mother, sister against sister, brother over against brother. Life versus death, joy opposed to misery, sinners versus the righteous, elect versus reprobates, people with God in the world and people without God in the world.

God has even revealed Himself antithetically. His revelation is a revelation of antithesis. This is the point we must hold fast to. This is the point God began with. This is the point to which He added to in His revelation unfolded to His people.

God knows Himself absolutely. He eternally knows what He is and what He is not. He knows that He is the Truth and that He is not the lie nor its father. He knows that He is the Highest Good, and that He is not the highest evil. He knows that He is Light and that He is not darkness. He knows that He is God and that there is no other God besides Him. He knows that all things must be for His glory and that nothing exists for any other purpose than for His glorification. He knows that He is Righteous, and Good, and Just and Perfect; that He is not the Untruth, that He may not be mocked, that men must serve and praise Him if they will have eternal life. He knows what is good and what is evil. He knows that he is the Self-existent One and that there is no other Being alike unto Him.

God has revealed what He is and what He is not. God has given a self-revelation. Consequently, all that which bears His self-revelation must bear the marks of what God is and of what God is not. What He loves and what He hates. That this is true the Bible is sufficient warrant for.

B. J. DANHOF.

IN NEDERLAND BLIJFT BETERE VOORLICHTING HOOG NOODIG

Hoezeer het noodig is dat onzerzijds het Buitenland, met name dan Nederland, de Gereformeerde broeders en zusters aldaar, beter worden ingelicht en voorgelicht met betrekking tot onzen strijd tegen de dwaalleer der Algemeene Genade, gelijk die vooral in dezen tijd hier te lande en sedert jaren in Nederland aan al het christelijk leven in wetenschap en kunst, in Staat en Maatschappij wordt ten grondslag gelegd, in stee van te leven naar de anti-theïtische lijn die de Schrift aangeeft, blijkt ook wel uit meer dan een "boek aankondiging" en mededeeling in Nederlandsche kerkelijke en theologische bladen voorkomende.

Uit Wachter en Banner, de Synodale Acta en Onze Toekomst, zullen de broeders en zusters in Nederland de waarheid omtrent ZONDE EN GENADE, en onzen strijd voor ZUIVERE BANEN in het verkondigen van de leer der genade, en VOOR WAARHEID EN RECHT in het behandelen van de zaak der Schriftuurlijkheid onzer opvatting van het leven der Gemeente Gods en van het leven der wereld, door de voorstanders der Gemeene Gratie tot een hatelijke twistzaak gemaakt in het kerkelijk bestaan van de Chr. Geref. Kerk hier te lande, zeker wel nimmer vernemen.

Een bewijs hoe slecht men in Nederland op de hoogte is met die zaak, en hoe verkeerd ingelicht daaromtrent geeft ook De (Nederlandsche) Wachter van 5 September l.l., ons welwillend verstrekt, te zien.

Ziehier wat Ds. O. Boersma, van Koudum, zegt onder "Boek aankondiging" van de door onze R. F. P. Association uitgegeven brochures: LANGS ZUIVERE BANEN en OM WAARHEID EN RECHT:

"Deze beide werkjes handelen over het leerstuk van de Algemeene Genade, waaromtrent de schrijvers een andere

opvatting hebben dan in de Geref. Kerken hier en ook in Amerika (zie het verslag der Synode elders in ons blad) de gangbare is.

Hoewel wij die opvatting niet deelen, en meenen dat de schrijvers het genoemde leerstuk evenzeer onderschatten als anderen in de Geref. Kerken hier en in Amerika dit overschatten in zijn beteekenis, bevelen wij toch de lezing dezer brochures aan.

Op zeer beslist doch tevens waardigen toon geschreven, wordt getracht de opponenten te weerleggen met bewijzen uit Schrift en belijdenis in "Langs Zuivere Banen". In "Om Recht en Waarheid" blijkt zeer duidelijk, dat de schrijvers een open oog hebben voor de schadelijke gevolgen, welke de overdreven opvattingen omtrent dit leerstuk meebrengen voor leer en leven beide, zooals in Amerika evenals hier duidelijk is gebleken.

Het oordeel, door de Synode der Chr. Geref. Kerk in Amerika over de geschriften dezer beide schrijvers uitgesproken, is zeer welwillend, al deelt zij hun opvatting niet.

De Synode acht dan ook nadere studie omtrent dit leerstuk noodig, en zoo kunnen genoemde geschriften nog mee bewerken, dat de kerken zelf zich in dezen nader uitspreken." —

Wij merken op, dat de recensent in De (Nederl.) Wachter spreekt van "een opvatting IN de Geref. Kerken hier en in Amerika, die de gangbare is"; en veroorloven ons verder aan te tekenen, dat zulk een opvatting "gangbaar" in die kerken hier, niet bestaat.

Voorts dat bij de Schrijvers van "VAN ZONDE EN GENADE" van een onderschatten van het leerstuk der Gemeene Genade geen sprake is, want zij willen van deze dwaalleer totaal *niets* weten.

Diensvolgens spreken zij ook nergens van de schadelijke gevolgen, die de overdreven opvattingen van dit leerstuk meebrengen, maar wijzen ze terecht op de verkeerde levensbeschouwing en het de Eere Gods aanrandende leven, dat het aanhangen van dit onschriftuurlijke en ongereformeerde leerstuk tot gevolg heeft. —

Verder: De Synode heeft in het geheel geen oordeel geveld over de eerder genoemde brochures van Ds. Danhof en Ds. Hoeksema, en kan dus onmogelijk "zeer welwillend" zijn geweest in dit opzicht.

En van een "Opvatting" der Synode tegenover den inhoud dier geschriften is anders niet gebleken, dan dat zij deze voor haar noodzakelijke werkjes tot het verkrijgen van goede kennis en het vellen van een juist oordeel in de Gemeene Gratie kwestie ter Synode, volkomen heeft genegeerd.

Evenmin is het waar, dat de Synode nadere studie betreffende de leer der Gemeene Gratie noodig heeft geacht, ofschoon zij dit uitsprak.

Hoewel velen der Synodeleden, die hadden te oordeelen in dit tot twistzaak gemaakt leerverschil verklaarden, herhaaldelijk verklaarden, geen sikkepitje te weten of te kunnen zeggen wat eigenlijk Gemeene Gratie was; en ook de adviseerende theologische professoren werkelijk "met den mond vol tanden" stonden, toen hun weten-

schap in dezen werd op de proef gesteld voor de volle Synode en de overtalrijk aanwezige kerkleden, heeft de Synode een voorstel "om de zaak in nadere studie te nemen" met meerderheid van stemmen in hooghartigheid en eigenzin verworpen.

Dat zijn eenvoudig de feiten, die zich hebben voorgedaan bij de behandeling ter Kalamazoosche Synode van de Gemeene Gratie kwestie.

G. V. B.

IK ZAL U DANKZEGGINGEN VERGELDEN!

— Ps. 56:13b —

Die God geboden heeft, op Biddag voor 't gewas,
Om koorn en most op 't veld en in de weiden gras,
Doch bovenal om Gunst en Zegen van den Heer'
Op al wat hij behoeft,—slechts hij kwam Dankend weer!

De wereld hield Dankdag — "Traditioneel";
Niet alzo de Christen; hij Dankte "Actueel".
De wereldling dankt aan zichzelf zijn vlijt,
Zijn kracht en gezondheid; zijn moed en beleid.

De dwaze houdt Dankdag, maar — denkt niet aan God,
—Tenzij dan, dat d' oogst op zijn akker verrot;
Dan vloekt hij den Heere, dewijl hij het weet:
Dat God in den Hemel die schade hem deed!

De "Dankdag" des dwazen — alsook van den zot —
Bestaat in "het eeren huns buiks, als hun God";
Zij weten niet, wat voor ons Dankdag beduidt,
Noch ook, wat "de Zegen des Heeren" besluit.

Hun tafel, bezet met het vette der aard',
Is hen aan den Heere geen Dankzegging waard.
God was hen "genadig", (zooals men dat heet)
Maar... heeft die (kon 't zijn?!) abusievelijk besteed.

Of God dan "de vrucht" van Zijn Schenking niet wist?
Gewis! want Hij heeft Zich nog nimmer vergist!
Gods regen brengt Zegen "op 's dankbaren erf",
Doch — strekt "aan Zijn wederpartij" tot verderf!

Maar is die "genade" van God dan niet wreed,
—Die van den beginne toch 't einde reeds weet?
(Want zoo moet het zijn voor het deel, dat beweert
Dat God zelfs verworpen genade vereert!)

Men houd' 't mij ten goede indien ik hier dool,
Doch — hoe, als, publiek, een Hoogleeraar der School
Na *Dertig Jaar Studie* verklaart "*Dat het Is*",
Maar (desniettemin!) nog niet snapt "*Wat het is*".

En nog zulk een "dito" almee niets bewijst
Maar zegt: "dat 't nog jaren van studie vereischt
Alvorens dat "leerstuk" (?) terdeeg is doorwrocht";?
—Waarnaar eerstgenoemde reeds *Dertig Jaar* zocht...!

De Christen Viert Dankdag! Hij weet, dat zijn God
De teugels omvat van zijn leven en lot!
En — 't zij dat zijn inkomst dan vet was, of schraal —
Hij koestert en bezigt geen andere taal

Dan deze: "O Heere! heb Dank voor Uw Goed,
 Waarmede Gij mij en mijn huis hebt gevoed;
 Gij hebt onze zielen Genadig verkwikt,
 —Hetzij Gij ons weinig — of veel hadt beschikt!

"Wij danken U dies niet voor "weinig" of "veel",
 Doch "voor het door-U-ons-bescheidene deel";
 Uw Trouw en Gena zijn Uw kind steeds genoeg;
 't Waar' dwaas en God-tergend zoo 't meer van U
 vroeg' " —

* * * * *

Gods Volk Viert den Dankdag, gulhartig en blij;
 God schonk die Genade; aan u en aan mij,
 —Doch *nooit* aan den zot, die met God en Gebod
 En — ergo — met alles wat Heilig is, spot! —

B. A. HENDRIKSEN.

A PRAYER OF THANKSGIVING

By Dr. Frank Crane

(The Delineator, Nov., '22)

Almighty Creator, we Thy creatures thank Thee for Life.

First of all benediction, foremost of all creeds, and sum of all riches, it is to live.

To be a spot of consciousness in a vibrant universe, is this not to be a very son of God?

To have so amazing avenues of appreciation, to see the sun, to hear the moving wind, to smell the dawn, to feel the fire and the snow, to taste the fruit of trees, to do, to know and to love, surely a creature with such royal advantage hast Thou crowned with glory and honor.

We thank Thee for our Day, this twentieth century wherein the world is walking.

We thank Thee for the maturing mind of mankind which is struggling to cast off the past childishness of violence, of contention, of narrowness and hate.

We thank Thee that clear-eyed Science advances while ancient frauds, unclean superstitions and the cruel obsessions of ignorance are passing away.

That the nations are earnestly striving to come together, and that slowly out of our patriotism there is emerging the great cause of Humanity, we thank Thee.

That woman is being set free, and that her right to her own soul, her own body and her own citizenship is being acknowledged, we thank Thee.

That the sure law of growth in this Thy garden of the world becomes more and more apparent; that evil falls as discarded scales and the good, the true and the beautiful persist ever to fruitage; that after every winter of death comes the spring of resurrection, and that the miracle of life is eternally recurrent, we thank Thee.

That achievement is being valued above privilege and business above idleness, that liberty is more and more conceived in point of law, that justice is turning to helpfulness rather than vengeance, and that sanity outlives delusion, we thank Thee.

And most of all we thank Thee that we are learning to give the little children their just due of care and training

— that little by little we are endeavoring to make the world such that

"Sweeter shall the roses blow
 In those far years, those happier years;
 And children weep when we lie low
 Far fewer tears, far softer tears."

* * *

The above we deem very expressive of the spirit of our times prevailing in many churches.

H. D.

INGEZONDEN

Waarde Redactie, lezers en medeleden van de "Reformed Free Publishing Association."

Het dacht ons gepast u eenige mededeelingen te doen aangaande onze vereeniging.

Wij zijn zeer verblijd over de verschijning van ons maandblad: "The Standard Bearer". Dit orgaan is de vrucht van het schouder aan schouder staan van de leden onzer vereeniging. En het resultaat van onze gemeenschappelijke actie overtreft onze verwachting. Gode de eere!

Onze werkzaamheden dateeren van af het begin van 1924. Zij vonden hunne aanleiding in het onrecht, dat men den predikanten H. Hoeksema en H. Danhof aan-deed, inzonderheid in het weigeren van hunne artikelen in de bladen. De idee van eene vereeniging rijpte echter eerst langzamerhand. Aan den avond van den achtsten April evenwel waren er een veertiental broeders samenvergaderd ter bespreking van het plan om te komen tot oprichten eener vereeniging om aan bovengenoemde broeders predikanten steun te bieden in hun strijd voor de ons dierbare beginselen van waarheid en recht. Men besloot tot dat doel zich te vereenigen. 't Plan was, om voorloopig de voornoemde leeraars bij te staan in het publiceeren van brochures, en om later te komen tot het uitgeven van een maandblad.

Natuurlijk was uitbreiding van onze vereeniging zeer gewenscht. Pogingen daartoe in het werk gesteld, wierpen dit resultaat af, dat nu reeds zeer geruimen tijd verleden ons ledental klom tot ongeveer 300 en dat het nog steeds toeneemt. En deze leden wonen geenszins alleen in Grand Rapids en Kalamazoo, maar sommigen wonen een duizend mijl van het middelpunt onzer Kerken.

Wij bedoelen echter niet, om u alle bijzonderheden van onze vereeniging mede te deelen. Slechts enkele hoofdpunten stippen we hier aan.

Ná de Synode van Kalamazoo verleden zomer werd definitief besloten tot het publiceeren van "The Standard Bearer". Volgens de Redactie van "Onze Toekomst" had de breedste vergadering onzer kerken aan de broeders een stok in de handen gegeven. Wij laten die uitdrukking voor rekening van den auteur. Maar zou men zoo'n stok kunnen gebruiken, dan moest men wel een eigen orgaan hebben; want de bladen waren feitelijk gesloten. Men weigerde zelfs de opname van onze advertenties, waarin de komst van ons blad werd aangekondigd. Men wilde

blijkbaar den broeders het spreken onmogelijk maken. Of was men soms critiek-schuw? De Synodale uitspraken kunnen toch wel licht verdragen?!

Zij dit zooals het is, het deed ons goed reeds de eerste twee nummers van ons orgaan te mogen aanschouwen. Wat ons daarin aangeboden wordt, riekt niet naar "Doo-persche Mijding", en de Pelagiaan, den mensch van nature zoo lief, wordt er in gedood. Het blad voert ons langs zuivere banen tot heldere kennis van oude beproefde waarheden en levenswijzen. De "editorial staff", oorspronkelijk beperkt tot drie, werd reeds met twee leden versterkt, en tevens laten onderscheidene inzenders van zich hooren.

Doen wij vervolgens nog een paar mededeelingen betreffende onze jongste ledenvergadering, gehouden te Kalamazoo, 13 Nov. 1924. Het was ons een waar genot die vergadering bij te mogen wonen. Onwillekeurig maakten we eene vergelijking tusschen onszelf en onze vaders. Onze vaders, nu een 90 jaar verleden, vonden zelfs in een woonschip geene gelegenheid om Gods Woord te onderzoeken, en achter hen sloten zich de deuren der gevangenis; wij daarentegen zongen uit de diepte des harten en met verheffing van stem een der liederen Sions en smeekten ongestoord, bij monde van onzen President C. Van Ellen, om een zegen over onze vergadering.

Toen hebben we eerst geluisterd naar onderscheidene rapporteurs, en namen dusdoende kennis van wat er zoo al was verricht geworden. Dat alle begin moeilijk is, bleek ook nu; maar er was toch zeer veel stof tot dankbaarheid. De uitnemende finantieele toestand der kas bewees ook, dat de vereeniging liefde voor de zaak bezit. Het reglement, door het bestuur aan de vergadering voorgesteld, werd met algemeene stemmen aangenomen. (Mochten er zijn, die nu nog geen lid zijn, doch die wel kennis met onze vereeniging willen maken, laten die mij even per postcard daarvan verwittigen, en ik zal hen een reglement ter inzage doen toekomen).

Het bestuur had ook onze Redacteurs ter vergadering verzocht — zij zijn anders geen leden onzer vereeniging —, om ons met een kort woord toe te spreken. Zij hadden allen aan de uitnoodiging gehoor gegeven; en spraken de vergadering toe over de zaak, die ons allen na aan het harte ligt, uit verschillende oogpunten, en op bezielende, inspireerende wijze. De vergadering genoot en werd versterkt en bemoedigd. Nadruk werd vooral gelegd op de noodzakelijkheid van studie, overtuiging, geloofs-moed, gebed en volharding. Wij zullen dezen avond niet licht vergeten. Uit alles bleek, dat wij eens geestes waren, en dat onze verwachting is van den Heere Zebaoth.

Nog werd besloten dank te betuigen voor de gulle ontvangst en de ververschingen ons bereid door een groot aantal zusters.

Onderscheidene nieuwe leden traden tot de vereeniging toe, en vele gaven werden in ontvangst genomen.

De vice-president, R. Wolthuis, sloot met hartelijken dank aan God.

De tijd tot vertrek was aangebroken. Onderweg werden verschillende zaken nog eens weer besproken. Er was van verveling geen sprake.

Ziehier, ons slot: Wij gaan moedig voorwaarts. Revolutionair zijn we geenszins. Wij willen Gods Banier hooghouden in het veelzijdige leven, en ons zelve openbaren als wel in de wereld zijnde, maar toch niet van de wereld. Tot eer van Hem, die ons heeft liefgehad. En wat anderen beoogen in "The Witness", "Religion and Culture", en andere tijdschriften, dat wenschen wij te betrachten, op onze wijze en naar ons inzicht, in "The Standard Bearer".

Excelsior!

ARTHUR WIJMA,

Secr. of the Reformed Free Publ. Ass'n.

711 Delaware Street, S.E.

Grand Rapids, Mich

DS. H. HOEKSEMA GESCHORST IN ZIJN BEDIENING

In 't kort deelen wij hier even ter inlichting van onze lezers mede, dat Ds. H. Hoeksema, herder en leeraar van de Eastern Avenue Chr. Geref. Gemeente te Grand Rapids, Mich., en zijn kerkeraad, door de classis Grand Rapids East Vrijdag 12 Dec. l.l. als het slot van herhaaldelijk begonnen en dan weer verdaagde samenkomsten, (tot bijwoning waarvan ook de Theologische Faculteit der School werd uitgenoodigd om advies te geven, en diensvolgens de lessen in de School werden uitgesteld), zijn geschorst in de bediening van hunne ambten, omdat zij geen instemming wilden betuigen met de dusgenaamde "Drie Punten" door de laatstgehouden Synode der Chr. Geref. Kerk in verband met de Gemeene Gratie kwestie vastgesteld.

Een commissie van vijf predikanten werd door de classis aangewezen om uit de 92 leden der Eastern Avenue Gemeente, die het met hun leeraar en kerkeraad niet eens zijn wat de leer aangaat en de oefening der tucht, een nieuwe gemeente te stichten.

G. V. B.

AAN ENKELE INZENDERS

Behalve veel redactioneele kopie moeten wij thans tot ons leedwezen ook eenige "Ingezonden stukken" achterwege houden, daar voor een en ander geen ruimte was in dit nummer.

Wij willen echter D. V. in ons volgend nummer gaarne gebruik maken van de inzendingen.

Redaktie.

DEN KINDERKENS GELIJK

De wereld schreeuwt: "Wees toch geen kind"!

Maar God geeft mij 't gebod te lezen:

Een kind te worden. En 'k bevind,

Dat ik 't moet zijn, om 't niet te wezen.

N. Beets.

De zondedienst is de ergste slavernij; zij knelt te meer, hoe meer de jaren snellen.